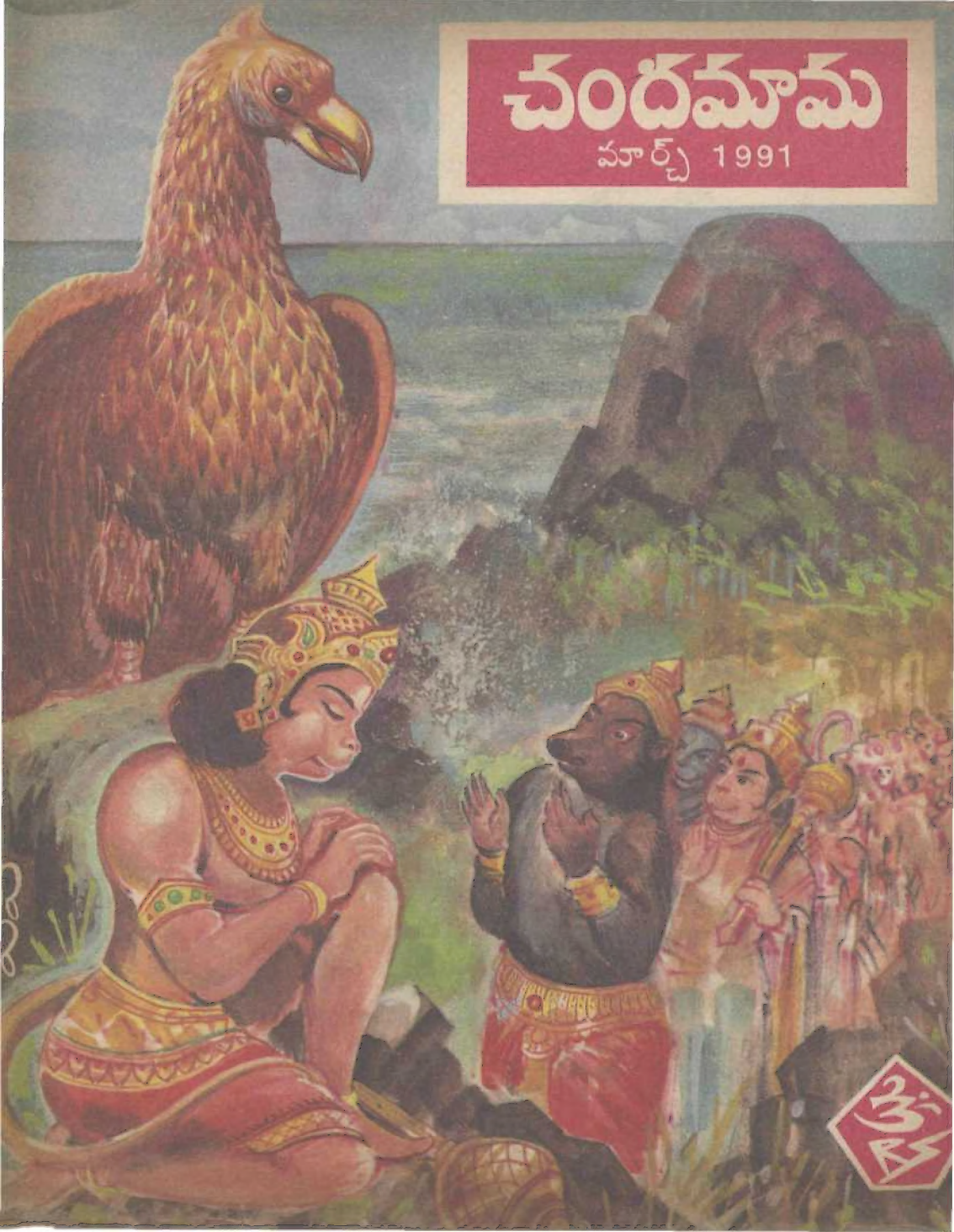

చందమామ

మార్చి 1991

పెద్దయితే పెద్ద మజా సుధలో ఉంది భలే మజా!

సుధ సాఫ్ట్ డ్రింక్ కాన్సెంట్రేటులో
మజా అంటే మజా. పెద్ద మజా.
పెద్ద సంఖ్యలో ఫ్లేవర్స్ — మొత్తం 13!
ఒక్క ప్యాకులో పెద్ద సంఖ్యలో గ్లాసులు —
మొత్తం 32 గ్లాసులు!
సుధ అంటే నిజంగా పెద్ద మజా, కదూ!

- చీజ్
- ఫ్రూట్ మ్యాంగో
- చిక్లీ ఫ్రూట్
- లెమోన్
- బెల్లూర్
- గ్లూస్
- పిక్లీ మెండా
- కీర
- టా
- కాంబుడ్
- మెండ్
- బోర్నె

'పెద్ద' పిన్నలకు పెద్దగా నచ్చేది.

సుధ

అమ్మకం చేయవారు. పిల్లా ఫ్రెండ్స్ అండ్ ఫ్లేవర్స్, వా.కె.

సాఫ్ట్ డ్రింక్ కాన్సెంట్రేట్

పిల్లలారా!
దీనిని మీ అంతట
మీరే చేయ
గలరా?

అ! కోరన్
మ్యాజిక్తో
ఇది సాగసైనది,
శుభ్రమైనది

కోరన్ మ్యాజిక్తో సరదాయే సరదా.

దీంతో పని సులభం, శుభ్రం, త్వరితం. జిగురులా చిందర
పందరకాదు.

శేవలం రంగు కాగితాల ముక్కలతో, కోరన్ ప్రిట్ గ్లూ
స్టిక్తో మీరు అందమైన వస్తువులను తయారు
చేయవచ్చు. స్కూలు ప్రాజెక్టుల కోసం, క్రాఫ్ట్
పనికోసం, మీ తల్లి, తండ్రులకు మిత్తులకు,
కానుకల కోసం.

ఈచిత్రం! దీనిని తయారుచేసే గైడ్
కోసం నేడే మాకు వ్రాయండి.

మార్కెట్ చేయువారు:

కోరన్ కోరన్ (ఇండియా) లిమిటెడ్
పోస్ట్ బాక్స్ నం. 6558, వర్గి, బొంబాయి 400 018.

AKA/459/Tel

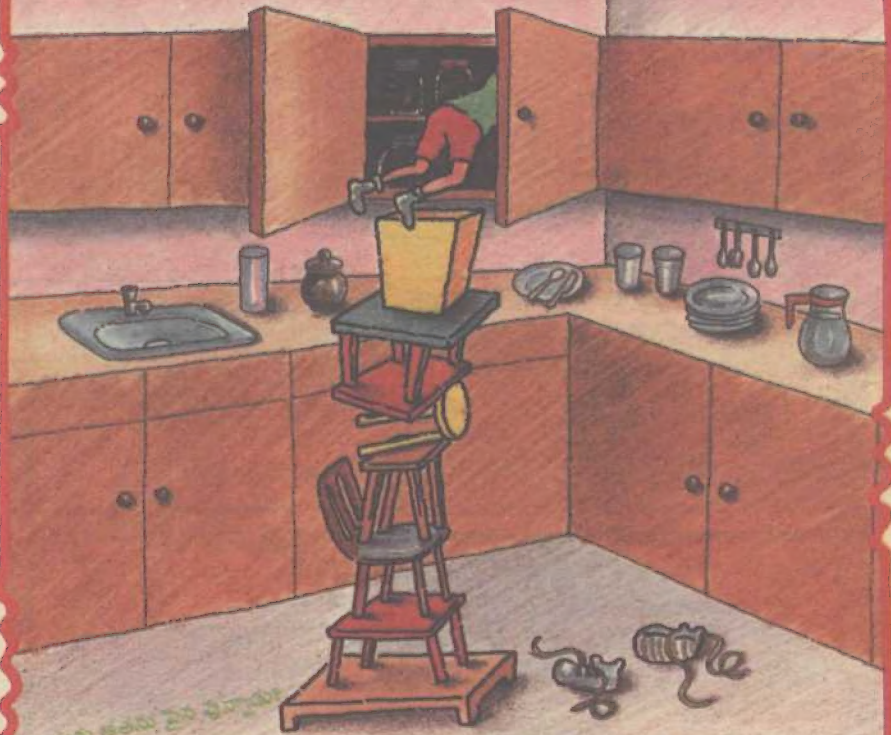
**Statement about ownership of CHANDAMAMA (Telugu)
Rule 8 (Form VI), Newspapers (Central) Rules, 1956**

1. *Place of Publication* 'CHANDAMAMA BUILDINGS'
188, N.S.K. Salai
Vadapalani, Madras-600 026
2. *Periodicity of Publication* MONTHLY
1st of each calender month
3. *Printer's Name* B.V. REDDI
Nationality INDIAN
Address Prasad Process Private Limited
188, N.S.K. Salai
Vadapalani, Madras-600 026
4. *Publisher's Name* B.VISWANATHA REDDI
Nationality INDIAN
Address Chandamama Publications
188, N.S.K. Salai
Vadapalani, Madras-600 026
5. *Editor's Name* B.NAGI REDDI
Nationality INDIAN
Address 'Chandamama Buildings'
188, N.S.K. Salai
Vadapalani, Madras-600 026
6. *Name and Address of individuals who own the paper* CHANDAMAMA PUBLICATIONS PARTNERS:
1. Sri B. VENKATRAMA REDDY
2. Sri B.V. NARESH REDDY
3. Sri B.V. SANJAY REDDY
4. Sri B.V. SHARATH REDDY
5. Smt. B. PADMAVATHI
6. Sri B.N. RAJESH REDDY
7. Smt. B. VASUNDHARA
8. Kum. B.L. ARCHANA
9. Kum. B.L. ARADHANA(Minor)
(Minor admitted to the benefits of Partnership)
'Chandamama Buildings'
188, N.S.K. Salai
Vadapalani, Madras-600 026

I, B Viswanatha Reddi, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

1st March 1991

B. VISWANATHA REDDI
Signature of the Publisher

మంచి ఆహారం వైద్యం

అంతా ప్యారీస్ మిఠాయి కోసమే

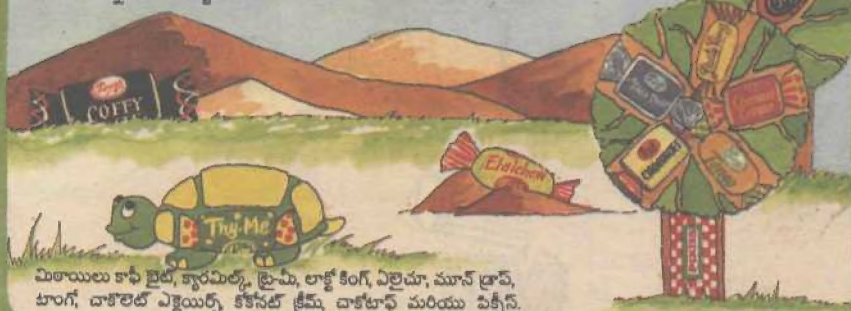

ఈ మిఠాయిల మీద వున్న ఇష్టం పోన పోదు

HTA 7713 A

మిఠాయిలు ఎవరిటి?

ఈ చిత్రంలో 11 ప్రార్టీస్ మిఠాయిలు దాక్కున్నాయి. వాటిని అన్నిటిని కనిపెట్టగలరా?

మిఠాయిలు కాఫీ బ్రెడ్, క్లారెట్, ఫ్రూట్, లాక్జోకింగ్, ఏలైయ్, మూన్ బ్రాడ్, టంగ్, దాకలెడ్ ఎక్లెయిర్, కోనెడ్ ట్రీమ్, దాకటాన్ మరియు పిక్లీస్.

చేసిచూడండి

ఒక కప్పు మైదా, $\frac{1}{4}$ కప్పు ఉప్పు, $\frac{1}{9}$ కప్పు నీళ్లు. ఒక గిన్నెలో కర్ర గరిపెతో బాగా కలపండి [చిత్రం 1]

Fig. 1

మైదా ముద్దని చేళ్ళతో ఒత్తి ఉండలుగా చేయండి [చిత్రం 2] నీళ్లు, పిండి విడయినా తక్కువయితే అది కలవండి. ఇప్పుడు మీరు అనుకున్న పిల్లి, కుక్క, బొమ్మలని ఈ పిండితో చేయండి.

Fig. 2

ఎన్నో రకాలని చేయవచ్చు. ఆ పిండి ముద్దని ఎన్నో రోజులు పుండాలను కుంటి, ఫ్లాస్క్ బ్యాగ్లో వుంచి ఫ్రెజ్లో పెట్టండి. [చిత్రం 3]. మళ్ళీ దానిని పువ్వుగా గొండలను కున్నప్పుడు బయటకు తీసి కొంతసేపు అలా వుండండి.

Fig. 3

తెప్ప చేద్దామా

ఇది చేయడానికి మీకు కావలసినవి: రంగుల అట్ట, కత్తెర, వాలెనెట్ (అక్రీటు) పెంకు, కూల్ డ్రింక్ స్ట్రా లేక చిన్న పుల్ల, తెల్ల కాగితం, జిగురు లేక పిప్పికాల్ మరియు పైన చెప్పిన మైదా పిండి ముద్ద. మీరు చేయవలసినది:

1. తెప్ప చేయడానికి దీర్ఘవతురస్రాకారపు చిన్న అట్టముక్కకి నాలుగు వాలె నెట్ పెంకులని అతికించండి. [చిత్రం 1]

Fig. 4

2. ఒక చిన్న తెల్లకాగితం నుంచి తెరదాన కత్తిరించండి. 3. కూల్ డ్రింక్ స్ట్రా లేక పుల్లని పిండి ముద్ద లోచిగున్నండి. [చిత్రం 2]

Fig. 5

4. కూల్ డ్రింక్ స్ట్రాని చిన్న పిండి ముద్ద ఉండతో పడవకి చేర్చండి. [చిత్రం 3] ఇప్పుడు స్నానం తొట్టిలో కాని, మడుగులో కాని తెప్పని ఒదిచి పెట్టండి. అది తలుతూ వెళ్తుంది.

HTA 7713 C

చందమామ

సంస్థాపకుడు : 'చక్రపాణి'

సంచాలకుడు : నాగిరెడ్డి

యుద్ధం : నాడు—నేడు

అతి ప్రాచీనకాలం నుంచి అనేక యుద్ధాలు జరిగినట్లు మానవ చరిత్ర చెబుతున్నది. అయితే, అనాడు జరిగిన యుద్ధాలకూ ఈనాటి యుద్ధాలకూ చాలా తేడా ఉన్నది. పూర్వం ఇరుపక్షాల మధ్య యుద్ధం జరిగినట్లుంటే—ఒక పక్షం విజయం సాధిస్తే మరొక పక్షం పరాజయం పాలయ్యేది. యుద్ధపర్యవసానాలు కూడా ఇరుపక్షాలకు మాత్రమే పరిమితమయ్యేవి. అయితే, ఇప్పుడు జయపజయాల మాట ఎలా ఉన్నప్పటికీ యుద్ధ పర్యవసానాలు మాత్రం యావత్ ప్రపంచాన్ని దారుణంగా ప్రభావితం చేస్తాయి. ముఖ్యంగా యుద్ధంలో ప్రయోగించే మారణాయుధాలూ, అనుసరించే ప్యూజీలూ, అచరించే పద్ధతులూ—గాలిని, నీరునూ కలుపితం చేసి భూమిని మానవ నివాసయోగ్యం కాకుండా మారుస్తాయి. మనిషి చేసే ఈ దారుణ కృత్యాలవల్ల పశుపక్ష్యాదులు సైతం సమూలంగా నాశనమవుతాయి.

ఇటువంటి భీకరయుద్ధం ఇప్పుడు పర్షియన్ సింధుకాఖలో జరుగుతున్నది. మానవత్వాన్ని మంటగలిపే ఇటువంటి ఘటనలు మునుముందు మానవ చరిత్రలో పునరావృతం కాకూడదని ఆశేద్దాం!

సంపుటి 88

మార్చి '91

సంచిక 3

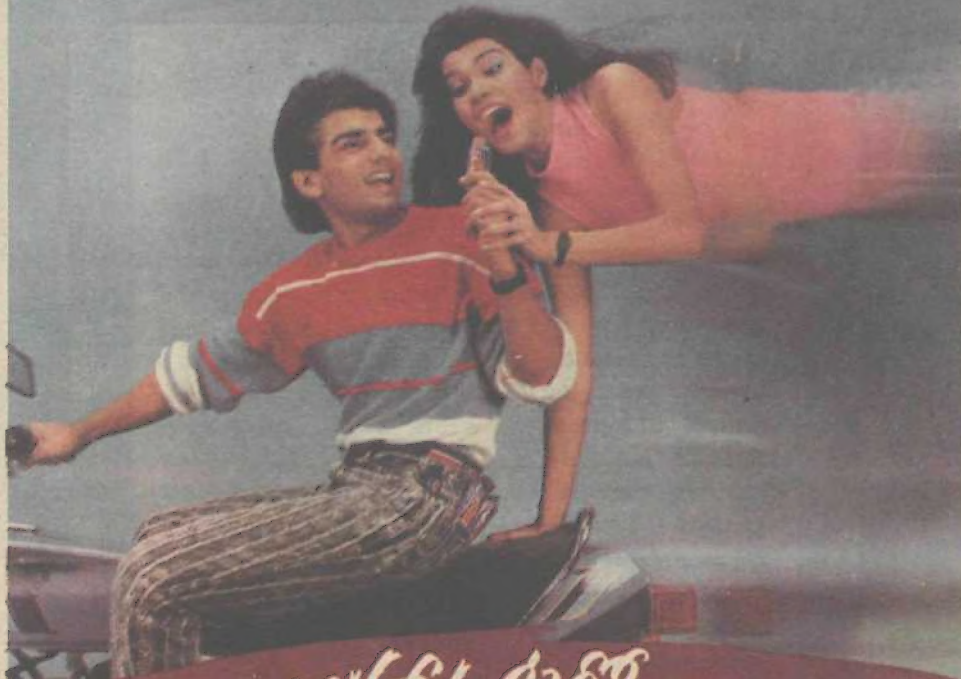
విడి ప్రతి: 3-00

::

సంవత్సర చందా: 36-00

ఉద్రుతబాగించే నవ చైతన్యంతో ఆనందించండి...

ఆహా! టర్బో

కొత్తది!

మీ అంతట మీరే కొత్త క్యాంపెస్ టర్బో తీసుకోండి. మీగడతే నిండిన మిల్క్ చాక్లెట్ తో చుట్టివున్న శక్తిదాయక బార్. ఉరకలు వేసే సూతనేత్తాహున్న అమభవించండి. నవయువ చైతన్యాన్ని పొంగి పోలండి. క్యాంపెస్ అనండి. టర్బో కోసం కదలండి.

— శక్తిదాయక చాక్లెట్

భారతదేశపు అతిపెద్ద అత్యాధునిక కర్మాగారం నుండి క్యాంపెస్, లిమెటెడ్, మంగుళూరు.

R K SWAMY/CL/835/TEL

Campes
chocolates

Milk

White

Trent

TURBO

Solairs

magnum

playtime

cup's

TOFFEE

ROSETTE

Campes
chocolate

WINNER

GOSOL

ఇజ్రాయెల్ పై దాడి ఎందుకు?

ఇరాక్, పొరుగుదేశమైన కువైట్ ను ఆక్రమించుకోవడంవల్ల, సింధుశాఖలో యుద్ధం ప్రారంభమయింది. కువైట్ నుంచి, ఇరాక్ ను వైదొలగమని ఐక్య రాజ్యసమితి మొదట కోరింది; గడు విచ్చింది; హెచ్చరించింది. అయినా, ఇరాక్ అందుకు అంగీకరించలేదు. తత్ఫలితంగా, మిత్రపక్షాల సేనలు అమెరికా నాయకత్వంలో, ఇరాక్ మీద యుద్ధం ప్రకటించడం అనివార్యమయింది.

యుద్ధం ప్రారంభమయిన వెంటనే, ఇరాక్ ఒక వైపున అమెరికా మిత్ర పక్షాలతో పోరాడుతూనే మరో వైపున ఇజ్రాయెల్ మీద దివణుల దాడి ప్రారంభించింది. ఇంతకూ ఇజ్రాయెల్, ఇరాక్ కు వ్యతిరేకంగా తన సేనలను

పంపనూ లేదు. అయినప్పటికీ ఇరాక్ ఎందుకిలా చేస్తున్నది?

ఇజ్రాయెల్ యూదుల రాజ్యం. అయినా, యూదులు వందలాది సంవత్సరాలు తమ మాతృదేశమైన ఇజ్రాయెల్ కు దూరంగా గడపవలసి పచ్చింది. రెండవ ప్రపంచయుద్ధ సమయంలో, యూదుల స్థితి మరి భయానకంగా తయారయింది. హిట్లర్ ఆజ్ఞాసూచారం, నాజీలు జరిపిన మారణకాండలో వేలాదిమంది యూదులు హతులయ్యారు. యూద్ధానంతరం, ఐక్యరాజ్యసమితి పాలస్తీనాలో యూదులకూ, అరబ్బులకూ నిర్ణీత సరిహద్దులతో ప్రత్యేక రాజ్యాలస్థాపనకు ఏర్పాటు చేసింది. 1948 వ సం॥ మే 14న ఇజ్రాయెల్ దేశం ఆవిర్భవించింది. అయితే, మరునాడే దాని సరిహద్దులపై ఈజిప్టు, ఇరాక్, జోర్దాన్, లెబనాన్, సిరియా దేశాలు ఒక్కమూడిగా దాడి

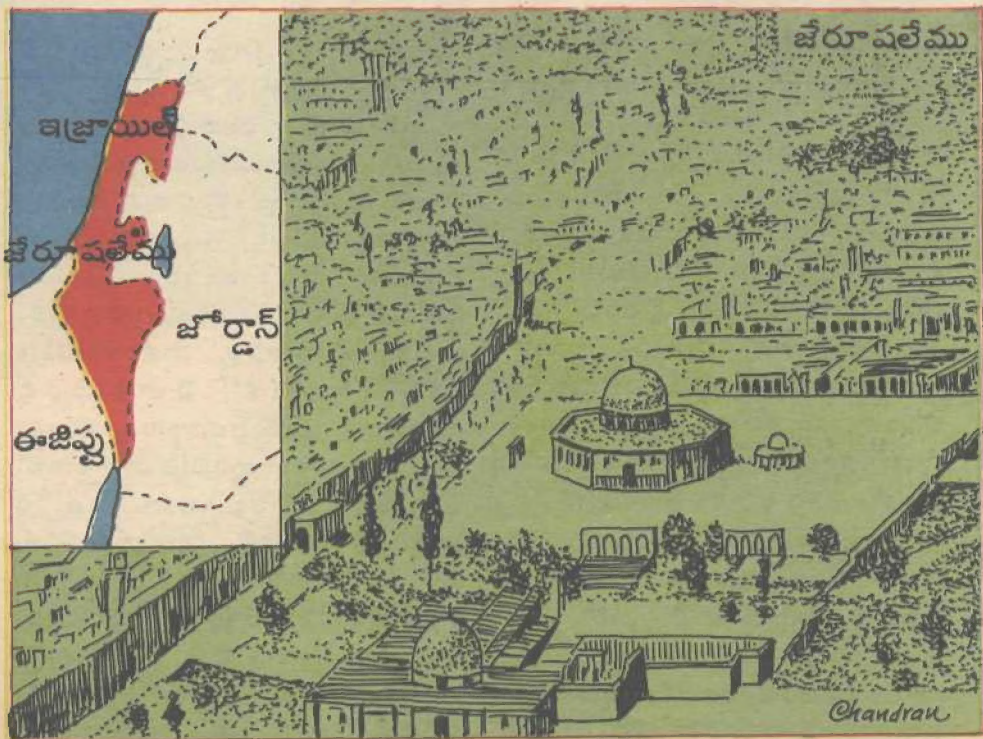
జరిపాయి. అయినప్పటికీ, ఇబ్రాయెల్ ఆఫూర్వ ధైర్యసాహసాలను ప్రదర్శించి, దురాక్రమణదారులను తరిమికొట్టడంతో పాటు, అరబ్లకు నిర్దేశించిన భూభాగంలో కొంత భాగాన్ని పట్టుకున్నది. అదే సమయంలో, జోర్డాన్ కు కొంత భాగాన్ని, ఈజిప్టుకు గజా ప్రాంతాన్ని ఇబ్రాయెల్ పొగొట్టుకున్నది.

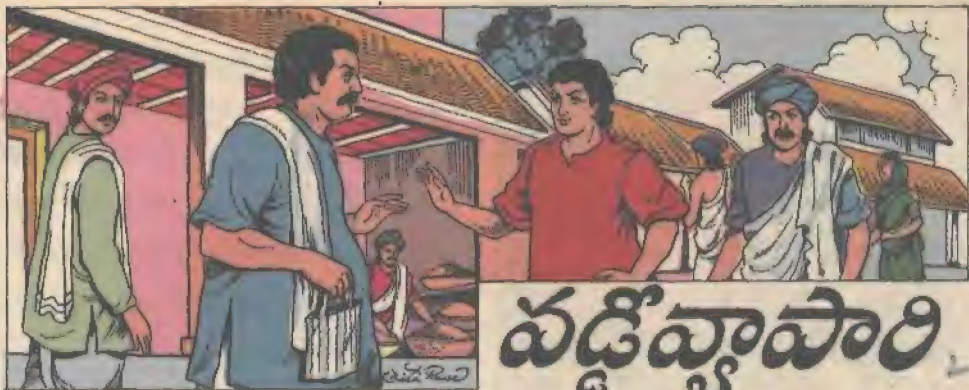
1967 వ సం॥లో ఈజిప్టు, మళ్ళీ ఇబ్రాయెల్ పై ముట్టడికి ఆయత్తమయింది. జోర్డాన్, ఇరాక్ దేశాలు ఈజిప్టుకు సహాయ పడాలనుకున్నవి. అయినా, అంతలోనే ఇబ్రాయెల్ మెరుపుదాడి జరిపింది.

ఈజిప్టు, జోర్డాన్, సిరియా దేశాలు వశపరుచుకున్న భూభాగాలపై అరు రోజులు జరిగిన యుద్ధంలో ఇబ్రాయెల్,

ఈజిప్టు సైన్యాన్ని సెనాయ్ ద్వీపకల్పం నుంచి తరుమగొట్టడమే కాకుండా సిరియా నుంచి గోలాన్ హైల్స్ నూ, జోర్డాన్ నుంచి జోర్డాన్ నదీ పశ్చిమ తీరాన్ని వశపరచుకున్నది.

ఇప్పుడు జరుగుతున్న గల్ఫ్ యుద్ధంలో ఇబ్రాయెల్ కు వ్యతిరేకమైన దేశాలేవి ఇరాక్ కు మద్దతునివ్వడంలేదు. నిజానిక ఇరాక్, కువైట్ ఆక్రమణను మధ్య ప్రాచ్యదేశాలన్నీ నిరసిస్తున్నాయి. అయినప్పటికీ, ఇబ్రాయెల్ పై దాడి జరిపి కవ్వొస్తే, అది ఎదురు దాడి జరిపి నట్టయితే దాని శత్రుదేశాల మద్దతు తనకు లభించగలదని ఇరాక్ ఆశిస్తున్నది. అవిధంగా యుద్ధం కొత్తమలుపు తిరుగుతుందని భావిస్తున్నది.

వడ్డోవ్యాపారి

రంగపురంలోని భూషయ్య పెద్ద వడ్డో వ్యాపారి. వడ్డో వ్యాపారం లాభసాటిగా సాగాలంటే, దయాదాక్షిణ్యాలు పాటించని కఠిన ప్రవర్తన అవసరం అన్న నమ్మకం కలవాడు. భూషయ్య వుండేది రంగపురం అయినప్పటికీ, పక్కనేవున్న పట్టణంలోనే ఆయన వ్యాపారం చక్కగా సాగు తున్నది.

ఒకనాడు భూషయ్య పట్నం వెళ్ళి, బదారుగురిదగ్గర రావలసిన పదివేల రూపాయలు వసూలు చేసుకుని, గ్రామానికి తిరుగుప్రయాణమయ్యాడు. బాగా చీకటి పడడంతో, రంగపురం వెళ్ళే బాడుగ బళ్ళేమీ దొరకలేదు. ఇక చేసేది లేక ఆయన కాలినడకన బయలుదేరాడు.

భూషయ్య చీకటిలో ఎగుడుదిగుడుగా వున్న బళ్ళ బాటలో జాగ్రత్తగా నడుస్తూ, దుస్తుల్లో దాచుకున్న డబ్బు సంచీని ఒక

సారి తాకి చూసుకున్నాడు. సరిగ్గా ఆ సమయానికే ఆయనకొక సంగతి గుర్తు రావడంతో హడలిపోయాడు.

ఆ చుట్టుపక్కల పేరుమోసిన గజ దొంగ వీరమల్లు, వారం కిందటే జైలు నుంచి విడుదలై తిరిగి వచ్చాడు! వాడుండేది రంగపురం సమీపానగల గూడెంలో. తాను పట్టణం నుంచి డబ్బుతో తిరిగి వస్తున్నట్టు పనిగడితే, డబ్బుతో పాటు తన ప్రాణాలు కూడా వాడు తీయవచ్చు.

ఇలాంటి భయంతో భూషయ్య మరి కొంత దూరం నడిచేసరికి, వెనకనుంచి, "ఎవరు, బాబూ?" అన్న కంఠస్వరం వినిపించింది.

అది వింటూనే భూషయ్య అదిరిపడి వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. చీకటిలో, ఒక అజానుబాహుడైన వ్యక్తి తనకేసి రావడం, ఆయనకు లీలగా కనిపించింది. ఎవడు

వీడు? గజదొంగ వీరమల్లు కాదుగదా! అనుకున్నాడు భూషయ్య భయంతో వణికిపోతూ.

అంతలో, ఆ వ్యక్తి ఆయనను సమీపించి, ఎడం భుజం మీద వున్న గడ్డ పలుగును కుడిభుజానికి మార్చుకుంటూ, "బాబూ, మీరా! నేను భీమయ్యను, పొలంనుంచి వస్తున్నాను," అన్నాడు.

దానితో ప్రాణం కుదుటపడిన భూషయ్య, "ఉదయంనుంచి పట్నంలో డబ్బురావలసిన వాళ్ళ ఇళ్ళన్నీతిరిగాను. శ్రమ తప్ప. ఒక్కడమ్మిడి వసూలు కాలేదు. మన గ్రామానికి బయలుదేరి సరికి చీకటిపడిపోయింది," అన్నాడు.

ఇద్దరూ కలిసి కొంతదూరం నడిచాక, బాటకు అడ్డంగా వున్న ఒక చిన్న కాలవ దాటవలసి వచ్చింది. భూషయ్య కాలవలో దిగుతూనే, అక్కడవున్న బురదలో కాలు జారి తూలి ముందుకు పడబోయాడు. అయితే, భీమయ్య ఆయన భుజంపట్టుకుని పడకుండా ఆపాడు.

అంతలో, కాలవ అవతలిగట్టునుంచి, "ఎవరువాళ్ళు?" అన్న భీకరమైన గొంతు వినిపించింది.

ఆ ప్రశ్నించినవాడు, గజదొంగ వీరమల్లుని గ్రహించిన భూషయ్య గజగజలాడిపోతూ, భీమయ్య చెవిలో, "నీతో చిన్న అబద్ధం చెప్పాను, భీమయ్యా! ఇవ్వాలవసూలయినపదివేలరూపాయలు, ఈ సంచిలో వున్నవి. నీదగ్గర దాయి," అంటూ డబ్బు సంచిని భీమయ్యకిచ్చాడు.

భీమయ్య, భూషయ్యకు భయపడవద్దని ధైర్యం చెప్పి, ఆయనతోపాటు కాలవ దాటి ఒడ్డు చేరాడు.

ఆ వెంటనే, వీరమల్లు భూషయ్యను సమీపించి, ఆయన దుస్తుల్లో వెతికిచూసి, డబ్బేమీ కనబడకపోయేసరికి, "ఇందులో ఏదో మోసం వున్నది! దగ్గర చిల్లిగవ్వయినా లేకుండా ఎవడైనా ప్రయాణం చేస్తాడా?" అంటూ భూషయ్య గొంతు పట్టుకున్నాడు.

భూషయ్య విలవిల్లాడిపోతూ, "భీమయ్య! రక్షించు! రక్షించు!" అని అరిచాడు.

అప్పుడు భీమయ్య, "ఒరే, నువ్వు గజదొంగ వీరమల్లువని, నాకు తెలుసు! నేను రంగాపురం భీమయ్యను," అంటూ పలుకును రెండు చేతులతో వడిసి పట్టుకుని, వీరమల్లు కేసి ఒకడుగు వేశాడు.

మరుక్షణం వీరమల్లు, భూషయ్యను వదిలి, అక్కడి నుంచి పారిపోయాడు. ఆ తర్వాత భీమయ్య, భూషయ్యకు తోడుగా ఇంటివరకూ వెళ్ళి, తన దగ్గిర వున్న డబ్బు సంచిని ఆయన కిచ్చాడు.

నెల రోజులు గడిచాక, ఒకనాడు వీరమల్లు, భూషయ్య వద్దకు వెళ్ళి,

అమాయకంగా ముఖం పెట్టి, "బాబూ, మీవల్ల ఒక చిన్న సాయం కావాలి!" అన్నాడు.

భూషయ్య లోపల భయపడుతూ నేపైకి బింకంగా, "సాయమా! ఏమిటది?" అని అడిగాడు.

"మా అమ్మాయికి పెళ్ళి సంబంధం కుదిరింది. మీబోటి పెద్దల్ని నమ్ముకునే అందుకు ఒప్పుకున్నాను. వెయ్యి రూపాయలు ఇచ్చారంటే, ఆరునెలల్లో తిరిగి ఇచ్చేస్తాను," అన్నాడు వీరమల్లు.

డబ్బు ఇస్తే రాదేమో, ఇవ్వకపోతే గొడవ చేస్తాడేమో, అని భూషయ్య కొంచెం సేపు ఆలోచించి, చివరకు వాడికి వెయ్యి రూపాయి లిచ్చి పంపాడు.

వీరమల్లు వెళ్ళిన కొంత సేపటికి భీమయ్య వచ్చి, "బాబు గారూ!" అంటూ చేతులు జోడించి ఏమో చెప్పి బోయేంతలో, భూషయ్య, "సంగతేమిటి, భీమయ్య?" అని ప్రశ్నించాడు.

"నా భార్యకు జబ్బు చేసింది, బాబూ! వారం రోజులుగా మంచం దిగడం లేదు. వైద్యం కోసం పట్నం తీసుకుపోవాలనుకుంటున్నాను. తమర్ని దైవంలా నమ్ముకుని వచ్చాను. ఒక వంద రూపాయలు అప్పుగా ఇచ్చారంటే, పడ్డితో సహా చెల్లించుకుంటాను," అన్నాడు భీమయ్య.

అది వింటూనే భూషయ్య ముఖం రంగుమారింది. అంతకుముందు వీరమల్లు

కిచ్చిన వెయ్యి రూపాయలు గుర్తు రావడంతో విసుగ్గా, "నా ఇంట్లో డబ్బు రాసి పోసి వుందా, అడిగినవాడికల్లా ఇవ్వడానికి? గంటకుముందు, ఆ వీరమల్లు వచ్చి, కూతురు పెళ్ళని చెప్పి వెయ్యి రూపాయలు పట్టుకుపోయాడు. ఇప్పుడు నువ్వు తగలడావు," అన్నాడు.

మరేం మాట్లాడలేక భీమయ్యదిగులుగా, "అంతా తమ దయ, బాబూ!" అన్నాడు.

"చూడు, భీమయ్యా! ఈ న్న మాట అంటున్నందుకు కోపం తెచ్చుకోకు. వీరమల్లుకు అప్పు ఇచ్చానంటే, వాడికి ఎవరి ఇల్లు కొల్లగొట్టయినా నా అప్పు తీర్చేశాక వున్నది. మరి నీవల్ల ఏమవుతుంది చెప్ప? రెక్కాడితేగాని డొక్కాడని కూలివాడివి! కావాలంటే, ఇదిగో పది రూపాయలు తీసుకుపో. నాకు తిరిగి ఇవ్వనవసరం లేదు," అన్నాడు భూషయ్య.

భీమయ్య ఆ పది రూపాయలు తీసుకోకుండా మౌనంగా అక్కడి నుంచి వెళ్ళి పోయాడు.

రెండు నెలలు గడిచాయి. ఒకనాటి రాత్రి భూషయ్య ఇంట్లో దొంగతనం జరిగింది. విలువయిన బంగారు నగలతో పాటు పాతికవేల రూపాయల రొక్కం, దొంగల పాలయిందని, ఊరు ఊరంతా చెప్పుకున్నారు.

ఇది జరిగిన వారం రోజుల తర్వాత, భీమయ్య పంటకాలవ నుంచి పొలానికి నీరు పెడుతుండగా, గజదొంగ వీరమల్లు అక్కడికి వచ్చి, చిన్నగా నవ్వుతూ, "రంగపురం భీమయ్యవు నువ్వేనా?" అని అడిగాడు.

ఆ సమయంలో వీరమల్లు అక్కడికి రెండు కొచ్చాడో అర్థం కాక, భీమయ్య, "అవును, అ భీమయ్యను నేనే! నువ్వెవ రైంది కూడా, నాకు తెలుసు. ఇంతకూ వచ్చిన పనేమిటి?" అని అడిగాడు.

"ఆ మధ్య చక్రవర్తిల భూషయ్య దగ్గరకు, నువ్వు అప్పకెళ్ళావుగదా! పని కాలేదు, అవునా? ఇదిగో ఇప్పుడు నీకు ఈ సంచి ఇస్తున్నాను. ఇందులో రెండు వందలున్నవి. ఈ డబ్బు ఒకప్పుడు, ఆ భూషయ్యదే—కనక పుణ్యం కూడా ఆయనకే దక్కుతుంది," అంటూ, భీమయ్య ఏదో అనబోయేలోపలే సంచిని చేసుగట్టు మీద వుంచి, వీరమల్లు చకచకా పట్టు దారిపట్టాడు.

భీమయ్య, ఆ సంచి తీసుకుని తిన్నగా భూషయ్య ఇంటికి వచ్చి, ఆయనకు జరిగింది చెప్పి, "బాబూ, వీరమల్లు ఈ సంచిలో రెండు వందల రూపాయలున్నవన్నాడు. నేను లెక్కపెట్ట లేదు," అంటూ డబ్బు సంచిని ఆయన కివ్వబోయాడు.

అయితే, భూషయ్య ఆ సంచి తీసుకో కుండా, "నన్ను క్షమించరా, భీమయ్యా! వీరమల్లు వేరెవరి ఇల్లో కొల్లగొట్టయినా, నా బాకీ తీర్చగలడని, ఆ రోజు నీతో అన్నాను. ఆఖరికి వాడే, నా ఇంటినే దోచుకుపోయాడు. ఉపకారం చేసిన నీకు సాయపడక పోగా, అవమానకరంగా మాట్లాడాను. నాకు తగిన శిక్ష పడింది. ఆ డబ్బు నువ్వే వుంచుకో. దాన్ని ఆరాత్రి నన్ను కాపాడినందుకు, నీకు కృతజ్ఞతగా ఇస్తున్నది. కాదనకు!" అన్నాడు పైపంచతో కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

భీమయ్య చేతులు జోడించి ఆయనకు నమస్కరించి, తన ఇంటికేని వెళ్ళాడు.

అనుభవం

పూర్వం శృంగేరి అరణ్యాలలో ఋష్యంగుడు, బదరీనాథుడు అనే ఇద్దరు మునులు తపస్సు చేస్తూండేవాళ్ళు. ఇద్దరూ నడివయసువాళ్ళు. వాళ్ళుండే ఆశ్రమాలు పక్కపక్కనే వుండేవి.

ఒకనాడు బదరీనాథుడు, ఋష్యంగుడితో, "నాకు కొన్నాళ్ళపాటు, ఈ అరణ్యంవదలి ప్రబలమధ్య నివసించాలని వున్నది. ఈ కోరికను అదుపులో పెట్టలేకపోతున్నాను," అన్నాడు.

అది విని ఋష్యంగుడు రెండు క్షణాలు సాలోచనగా వుండిపోయి, తర్వాత, "బదరీనాథా! నీ కోరిక చిత్రంగా వున్నది. అయినా అది నీ కోరిక! అలాగే చెయ్యి," అన్నాడు.

మర్నాడు బదరీనాథుడు అరణ్యం విడిచి, పక్కనే వున్న నగరాన్ని చేరాడు. ఆ నగర సౌందర్యం, వింతలూ, విశేషాలూ అతణ్ణి బాగా ఆకర్షించాయి. అయితే, నెల తిరక్కుండానే అక్కడి పౌర జీవితంలోని మోసాలూ, దగాలూ; ధనంకోసం, అధికారంకోసం వాళ్ళు చేసే కుట్రలూ, జగదాలూ చూసి బదరీనాథుడికి ముఖం మొత్తంది. అతడు నగరంవదిలి, అరణ్యం లోని తన ఆశ్రమానికి వచ్చేకాదు.

బదరీనాథుడు తిరిగిరావడం, ఋష్యంగుడికి చాలా ఆనందం కలిగించింది. అయితే, నగరంలో తనకు కలిగిన అనుభవాల గురించి బదరీనాథుడు చెప్పేతూంటే, విని విససట్టు ఊరుకో సాగాడు. ఇది గమనించిన బదరీనాథుడు, అతణ్ణి, "నగరజీవితం అంటే, నీకేమీత్రం అనక్కి లేకపోవడానికి కారణం ఏమిటి? ధ్యాననిష్ఠ భంగపడుతుందని భయమా?" అని అడిగాడు.

ఋష్యంగుడు అందుకు చిన్నగా నవ్వి, "నగర జీవితాన్ని గురించిన విశేషాలు వినడం అంటే నాకు కలిగేది భయంకాదు, అయిష్టత! నువ్వు పౌరజీవితం నుంచి విరక్తికలగకుండానే, ఏదో తాత్కాలికమైన అవేళంటే, మునిలా జీవిద్దామని, ఈ అరణ్యం చేరావు. అందువల్ల, నీ మనస్సు నగర జీవితం రుచిచూడమని అప్పడప్పుడూ పోరుతూండవచ్చు. అది నీ తప్పు కాదు. నగరజీవితం పట్ల పూర్తిగా విరక్తిచెందని, నీ అనుభవం లేమి తప్పు! ఇక మునిగా ధ్యానంలో నా అంతటి ఏకాగ్రతను సాధించగలవు," అన్నాడు.

ఆ తర్వాత కొంతకాలానికి బదరీనాథుడు, ఋష్యంగుడు చెప్పినట్లే, ధ్యానంలో ఏకాగ్రతను సాధించి మునిగా పరిపూర్ణుడయ్యాడు.

— భీమవరపు పురుషోత్తం

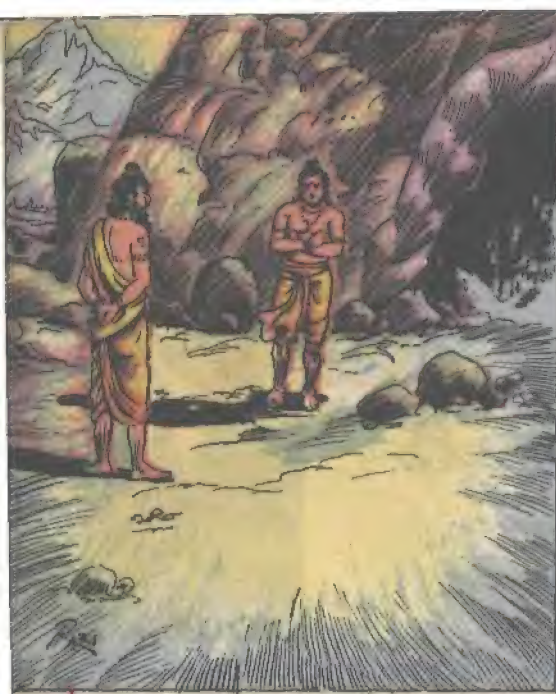
అపూర్వది గోచరమయ్య

హిమాలయ పర్వతాల మధ్య ఒక కొండ మీద నిలబడి సదానందముని చుట్టు పక్కల కలయజూశాడు. మంచుతో కప్పబడిన ఆ లోయ అప్పుడే ఉదయిస్తూన్న సూర్యకిరణాల వెలుగులో బంగారు కాంతితో ప్రశాంతంగా మెరుస్తున్నది. లోయకు దిగువ చిన్న చిన్న నదులూ, విశాలమైన మైదానాలూ కనిపించాయి.

ముని తూర్పుదిక్కు కేసి ఒకసారి చూసి, మళ్ళీ లోయ మీదికి దృష్టిని మళ్ళించాడు. ఆయన మనసులో ఎన్నో ఆలోచనలు కలిగాయి. భగవంతుడు ఎంతటి నుందరమైన ప్రకృతిని సృష్టించాడు. అందమైన భూమిని, భూమిపై రకరకాల పక్షులనూ, మరెన్నో జంతువులనూ

సృష్టించాడు. అఖరికి మనిషిని సృష్టించాడు. మనిషికి మంచిని గ్రహించి శాంతియుతంగా ముందుకుసాగే మహోన్నతమైన శక్తిని ప్రసాదించాడు. మంచి నుంచి చెడును వేరుచేసి చూసే వివేకం కూడా ఇచ్చాడు. ఇన్ని ఉన్నప్పటికీ ఇప్పుడు ప్రపంచం ఎలా ఉన్నది? కొందరిలో అంతా తమదే కావాలన్న స్వార్థం పెరగకపోతే ఈ భూమి మరింత అందంగా, ఆనందంగా ఉండేది కదా! మంచి తప్ప ఎదుటివారికి హాని తలపెట్టలేని నూతన మానవజాతి అవిర్భావం సాధ్యం కాదా?

ఈ సమస్యను గురించి ముని సుదీర్ఘంగా ఆలోచించి, ఒక నిర్ణయానికి

వచ్చాడు. ప్రకృతి రహస్యాలను అకళింపు చేసుకుని సదానందముని తన యోగ శక్తితో ఎన్నో ప్రయోగాలు చేశాడు. అఖిరికి తన చిరకాల వాంఛకు కార్యరూపం ఇవ్వడానికి ఇప్పుడు సంకల్పించాడు.

“గురువర్యా, శుభషుడియలు అసన్న మయ్యాయి!” అన్నాడు పక్కనే ఉన్న గుహ నుంచి వెలుపలికి వచ్చిన ముని శిష్యుడు భక్తితో చేతులు జోడించి.

“అవును సోహం! యజ్ఞం పరిసమాప్తి చేయాలి!” అన్నాడు ముని.

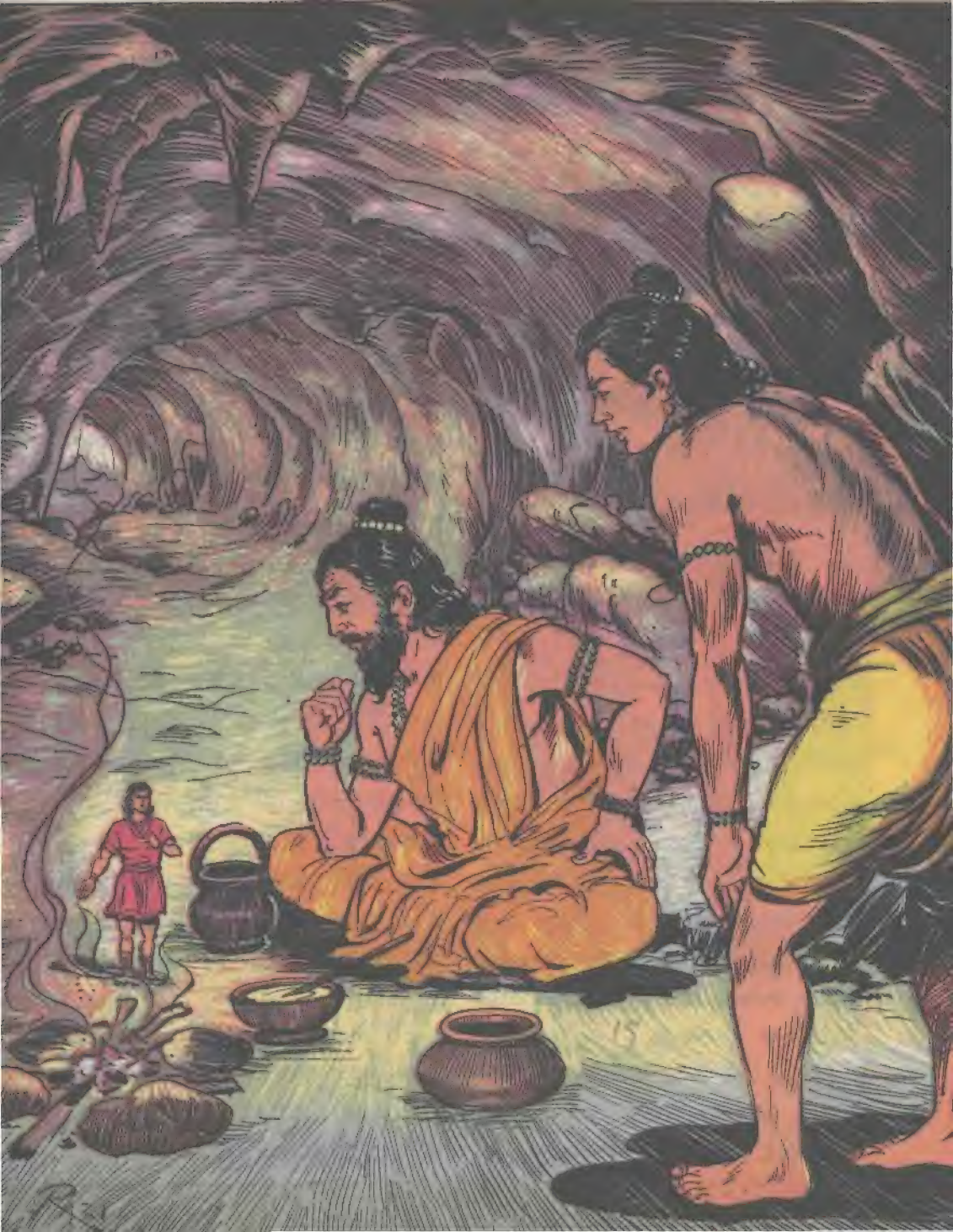
ఇద్దరూ కలిసి గుహ లోపలికి వెళ్ళారు. గుహకు రెండువైపులా ద్వార మార్గాలు ఉన్నాయి. గుహ మధ్య

భాగంలో హొమాగ్ని రగులుతున్నది. ముని వెళ్ళి హొమగుండం ముందు కూర్చుని, “సోహం! ఇప్పుడు అగ్నిని జాగ్రత్తగా చూస్తూవుండు. అగ్నిజ్వాలలు క్రమంగా పైకి ఎగబడాలి. అప్పుడే మనం తలపెట్టిన కార్యం ఫలప్రదమవుతుంది,” అని కళ్ళు మూసుకుని కొంతసేపు ధ్యానంలో గడిపాడు. ఆ తరవాత మరి కొంతసేపు దీక్షిత మంత్రాలు జపిస్తూ, వెన్ననూ, కొన్ని పుష్పాలనూ, మరికొన్ని పత్రాలనూ హొమాగ్నికి అహుతిచ్చాడు.

అగ్నిజ్వాలల మధ్య క్రమంగా ఒక రూపం ఏర్పడడం చూసి ముని కళ్ళు మెరిశాయి. క్షణంలో అదొక మానవుడి రూపం ధరించింది. మంటలనుంచి వెలు పలికి దూకిన ఆ వ్యక్తికి మనిషికి లాగానే అన్ని అవయవాలూ సక్రమంగా ఉన్నాయి. చూడడానికి చక్కటి బొమ్మ లాగా ఉన్నాడు. అయితే, బొమ్మకన్నా కాస్తో ఎత్తుగా ఉన్నాడు.

ఆ వ్యక్తి మునికి సమస్కరించి, “నేనెవరిని?” అని అడిగాడు.

“నువ్వు మనిషివి! అయినా మామూలు మనిషివి కావు! చాలా భిన్నమైనవాడివి. యజ్ఞశక్తితో పంచభూతాల నుంచి నిన్ను ప్రత్యక్షంగా సృష్టించాను. నీకు సర్వ శక్తులూ ఉన్నాయి. మంచి చెడూ, కరుణా

“నువ్వు అందరికన్నా ప్రత్యేకమైన వాడివని చెప్పానుకదా! మిగతావాళ్ళు కన్నా నీ మనసు మ హొన్నతమైనది. అందరినీ మించిన తెలివితేటలు, శక్తి యుక్తులు నీవి. ఒక వ్యక్తిలో ఒకటి ఎక్కువగా వుంటే వేరొకటి తక్కువగా వుండడం ప్రకృతి నైజం. నీ శరీరం చిన్నదే. అయితే, దాని శక్తి అమోఘం. అందుకే నువ్వు మానవజాతి పురోగతికి, ప్రపంచ అభ్యుదయానికి పాటుపడాలి!” అన్నాడు ముని.

“చిత్తం!” అన్నాడా వ్యక్తి.

“నీ ఈ బుల్లిదేహం, శీఘ్ర గమనానికి అనుకూలంగా వుంటుంది,” అని చెప్పి కొంతసేపు మౌనం వహించిన ముని మళ్ళీ, “అయినా, నువ్వు ఎప్పటికీ ఇలాగే పొట్టివాడిగా వుండిపోవు. నీ జీవితంలో తెలిదశ పోరాటమయంగా వుంటుంది. విద్రోహశక్తులతో నువ్వు పోరాడవలసి వుంటుంది. మలిదశలో నీకు శాంతి యుత జీవితం సంప్రాప్తమవుతుంది. అప్పుడు నీకు మామూలు మానవశరీరం వస్తుంది. అది ఎప్పుడు ఎలా జరుగు తుందో కాలమే నిర్ణయిస్తుంది!” అన్నాడు.

ఆ తరవాత ముని కళ్ళు మూసుకుని, ఒక్కక్షణం మౌనం వహించి, కళ్ళు తెరిచి మందహాసం చేస్తూ, “నాయనా,

క్రొర్యం, సత్యం అసత్యం, సర్వం నీకు తెలుసు. అయినా, చెడుపట్లా, క్రొర్యం పట్లా, అసత్యం పట్లా నీకు ఆసక్తి ఉండదు. మామూలు మనుషులు తమ కోరికలు నెరవేర్చుకోవడానికి పాటు పడతారు. అయితే, నువ్వు ధర్మరక్షణే జీవితాశయంగా కార్యాచరణకు పూనుకుంటావు. నీ ద్వారా నా కల ఫలించినట్లయితే నూతన మానవజాతికి నువ్వే మార్గదర్శకుడవు కాగలవు!” అన్నాడు ముని ఎంతో గంభీరంగా.

“అయినా, నేను అందరికన్నా మరీ పొట్టిగా వున్నాను కదా! ఎందుకలా జరిగింది?” అని అడిగాడా వ్యక్తి.

నీవంటి వాళ్ళు ఇంతకు పూర్వం లేరు. కాబట్టి నీకు 'అపూర్వదు' అని నామకరణం చేస్తున్నాను," అన్నాడు.

ఆ తరువాత ముని ఇచ్చానుసారం, సోహం, అపూర్వది ముందు కొన్ని ఫలాలు తెచ్చి ఉంచాడు. అపూర్వదు వాటిలో కొన్ని పళ్ళు తీసి తిన్నాడు.

"నాయనా, ఈ పళ్ళు తిన్నవారికి చాలా రోజులవరకు ఆకలిదప్పలుండవు!" అన్నాడు ముని.

"ధన్యవాదాలు మహాత్మా! నేనిప్పుడు గుహనుంచి వెలుపలికి వెళ్ళవచ్చా?" అని అడిగాడు అపూర్వదు.

"వెళ్ళవచ్చు. గుహ నుంచి వికాల ప్రపంచంలోకి," అన్నాడు ముని.

అపూర్వదు మునికి భక్తితో నమస్కరించి, గుహనుంచి వెలుపలికి నడిచాడు. అతని వెంట, మునీ, శిష్యుడూ వెలుపలికి వచ్చారు.

వెచ్చటి సూర్యకిరణాలు సోకగానే, "అహ! ఎంత హాయి! ఎంత హాయి! ఎంతో మధురంగా వున్నది!" అన్నాడు అపూర్వదు.

"నాయనా, నీ ఈ మధురానుభూతి శాశ్వతం కావాలని ఆశీర్వదిస్తున్నాను. నిజానికి ప్రపంచమే ఎంతో మధురమైనది. కాని, మనిషి తన నీచకృత్యాలవల్ల చేదును సృష్టించుకుంటున్నాడు. ఆ చేదును తొలగించడానికి నువ్వు నీవంతు కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించాలి!" అన్నాడు.

ఆ మాటలు వింటూన్న అపూర్వుడి కనుబొమలు హఠాత్తుగా ముడి పడ్డాయి. "ఏమిటి నేను వింటున్నవి? ఎక్కడివి ఆర్తనాదాలు! అవిగో జ్వాలలు! అగ్ని జ్వాలలు నాకు కనిపిస్తున్నాయి," అని అరిచాడు అపూర్వుడు అమితమైన ఆవేదనతో.

"మాకేమీ వినిపించడం లేదే! కనిపించడం లేదే!" అన్నాడు సోహం అమితాశ్చర్యంతో.

"మనం వినలేము. మనకన్నా ఎంతో శక్తివంతమైన ఇంద్రియశక్తులు కలవాడు అపూర్వుడు. దూరంలో మనకు కనిపించని, వినిపించని దృశ్యాలను, శబ్దాలను

అపూర్వుడు సులభంగా వినగలడు, చూడగలడు. అంతేకాదు, అతడు వాయు వేగంతో పయనించగల సమర్థుడు," అన్నాడు ముని.

"తండ్రీ, అక్కడ ఏం జరుగుతున్నదో వెళ్ళి చూడడానికి నన్ను అనుమతించండి!" అన్నాడు అపూర్వుడు.

"అలాగే వెళ్ళిరా నాయనా! వెళ్ళిరా! దేవుడే నీకు తోడు!" అని ఆశీర్వాదించాడు ముని.

మరుక్షణమే అపూర్వుడు పరిగెత్త సాగాడు. పరుగువేగం పెరిగేకొద్దీ అతడొక గాజుబొమ్మ లాగా మారి, ఆ తరవాత అదృశ్యమైపోయాడు!

"ఏమిటిదంతా! అపూర్వుడే లామాయమైపోయాడు?" అని అడిగాడు సోహం అమితాశ్చర్యంతో.

"వేగం ఒక స్థాయికి చేరగానే అపూర్వుడి దేహం వెలుగులోనూ, గాలిలోనూ ఒకటిగా కలగలిసి పోతుంది. అందుకే అతడు సాధారణ మానవ నేత్రాలకు కనిపించడు!" అని వివరించాడు ముని.

"జుమిందారుగారి నూతన భవన నిర్మాణానికి రానంటారా? అయితే మీకు మీ కొంపల్లో బతికే ప్రాప్తం లేదు," అని

అరుస్తూ కొందరు దృఢకాయులు మండు తూన్న కాగడాలతో పూరి గుడిసెలకు నిప్పంటిస్తున్నారు.

“ఎంతకాలమని పని చేయగలం బాబూ! మాకూ భార్యా పిల్లలు ఉన్నారు కదా! వాళ్ళనూ పోషించాలి కదా! ఒక్క పుణ్యానికి రోజూ జమీందారు పనే చూస్తే మా కడుపు లేంకాను? మేం బతికేదెలా? మా భార్యాపిల్లల గతేంకాను?” అంటూ రోదిస్తున్నారు బలహీనులయిన కూలీలు వాళ్ళను అడ్డుకునే శక్తిలేక.

పొగరుబోతులయిన జమీందారు నౌకర్లకు వాళ్ళ మాటలేవి వినిపించలేదు. దిక్కులు ప్రతిధ్వనించే విధంగా వికటాట్ట హసం చేస్తూ, గుడిసెలకు నిప్పంటించ సాగారు. ఒక్కొక్క గుడిసే అగ్నిజ్వాలలకు అహుతి కాసాగింది.

హఠాత్తుగా అగ్నిజ్వాలలపై వానజల్లు ప్రారంభమయింది. జమీందారు నౌకర్లు అశ్రుర్యంతో ఆకాశం కేసి చూశారు. ఒక్క మేఘం లేదు. మబ్బుల్లేకుండా వాన ఎలా

కురుస్తున్నది? హఠాత్తుగా ఒక వింత ధ్వని వినిపించింది. అందరూ ఆ ధ్వని వచ్చిన దిక్కుకేసి తిరిగి చూశారు. ఇళ్ళ నానుకుని పారుతూన్న నది మోకాళ్ళ లోతు నీళ్ళలో ఏనుగుల గుంపు! అఏను గులు నదిలోని నీళ్ళను తొండాలతో మంటల మీదికి వేగంగా చిమ్ముతూ ఘీంకరిస్తున్నాయి. కొంత సేపటికి మంటలు చల్లారాయి. వెంటనే ఏనుగులు జమీందారు నౌకర్ల మీదికి నీళ్ళు చిమ్ముతూ వాళ్ళను తరుముకున్నాయి. ఈ హఠాత్ పరిణామానికి బెదిరిపోయిన నౌకర్లు ప్రాణభీతితో చెట్టుకొకరు పుట్ట కొకరుగా చెల్లాచెదరయ్యారు. వెనక నుంచి ఎవరో పకపకా నవ్వడం వాళ్ళకు వినిపించింది.

పెద్ద ఏనుగు మీద అందమైన బొమ్మ లాంటి ఒక వ్యక్తి నిలబడి పకపకా నవ్వుతున్నాడు. ఎవరా విచిత్ర వ్యక్తి? దయ్యమా? దేవుడా? అని నౌకర్లు హడలి పోయారు.

—(ఇంకావుంది)

పండితుడి సలహా

పూర్వం కన్యాకుబ్జంలో, పుష్పమిత్రుడనే మహాకవి వుండేవాడు. ఆయన నిరుపేద. ఆయన కవిత్వం చదివిన శ్రీభట్టు అనే పండితుడు, “పుష్పమిత్రా! ఇంత మంచి కవిత్వం రాజుగారు వింటే, నీకు పెదరికం లేకుండా చేస్తాడు. వెంటనే వెళ్ళి రాజుగారి దర్శనం చేసుకో,” అని సలహా ఇచ్చాడు.

పుష్పమిత్రుడు, రాజదర్శనం చేసుకుని తను రాసిన కవిత్వం వినిపించాడు. రాజు చాలా సంతోషించి పుష్పమిత్రుడికి మంచి బహుమానం ఇవ్వడమే కాకుండా, ఆయనను తన ఆస్థానంలో చేర్చుకున్నాడు.

కొంతకాలం తర్వాత పుష్పమిత్రుడు, శ్రీభట్టును కలుసుకుని, “నేనిప్పుడు రాస్తున్న కవిత్వం, రాజాస్థానంలో నేను చేరకముందు రాసిన కవిత్వపుస్థాయిలో లేదని, చాలామంది అంటున్నారు. నాకు కూడా అది నిజమేననిపిస్తున్నది. కారణం ఏమై వుంటుందంటారు?” అని అడిగాడు.

అందుకు శ్రీభట్టు, “ఆ రోజున నీ కవిత్వాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకుని రాజుగారు బహుమానం ఇస్తే, ఇప్పుడు నువ్వు రాజుగారు ఇవ్వబోయే బహుమానాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకుని కవిత్వం రాస్తున్నావు. ఈ భోరణి మార్చుకుంటే, నువ్వు ఈనాడూ మంచి కవిత్వం రాయగలవు,” అని చెప్పాడు.

పండితుడన్న మాటల్లోని అంతరార్థం గ్రహించిన పుష్పమిత్రుడు, రాజుగారు ఎలాంటి బహుమానం ఇవ్వబోతారన్న ఆలోచన మాని, తన పూర్వపద్ధతిలో కవిత్వం రాస్తూ, మంచి కవిగా ప్రసిద్ధుడయ్యాడు.

—బి. రఘురామరాజు

సింహాంతరీవాగ్వాదం

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టు వద్దకు
తిరిగి వెళ్ళి, చెట్టు పై నుంచి శవాన్ని
దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే
మానంగా శ్మశానం కేసి నడవ సాగాడు.
అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, “ఛా, ఛా,
ఇంత భయంకరమైన కాళరాత్రిలో నువ్వు
పడుతున్న శ్రమ చూస్తూంటే, నాకు
అమితాశ్చర్యమే కాక, ఒక శంక కూడా
కలుగుతున్నది. అదేమిటంటే—ఇంత
కఠినశ్రమా, ఇక్కట్లకు ఓర్చి నువ్వు
కార్యం సాధించిన తర్వాత, దాని ఫలితం
వట్ల ఆసక్తి కనబరచగలవా? నా ఈ
ప్రశ్నను వివరించేందుకు, నీకొక కథ
చెప్పదలిచాను. బహుశా చాలామంది
లాగే, నీకూ నేను చెప్పబోయే కథలోని
ప్రథమభాగం తెలిసే వుంటుంది; అది
ముగ్గురన్నదమ్ములు—సింహం గురించిన
కథ. ఏమైనా ఆ కథలో నీకు తెలియని

బేతాళ కథలు

దేమిటో వినిపించే ముందు, నీకు తెలిసిన దేమిటో క్లుప్తంగా చెబుతాను, శ్రమ తెలియకుండా, విను," అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు :

ఒకానొకప్పుడు దివ్యానందుడనే యోగి ఒక గురుకులం నడుపుతూండేవాడు. ఆయన ఆశ్రమానికి ఒకవైపున అరణ్యం, మరొకవైపున ఎత్తయిన పర్వతంతోపాటు, దాపుల ఒక నదీ ప్రవహిస్తూండేది. దివ్యానందుడు నివసించే కొండగుహకు ఎదురుగా, విద్యార్థులకోసం కొన్ని కుటీరాలుండేవి.

ఒకసారి ముగ్గురు రాజకుమారులు విద్యాభ్యాసం కోసం గురుకులంలో చేరారు.

వాళ్ళల్లో ఒకడు సింహాసనానికి వారసుడు; మిగిలిన ఇద్దరూ అతడి సవతితల్లి కొడుకులు. ముగ్గురూ విమంతులై వైసవిద్యార్థులు కారు. అయినా దివ్యానందుడు, వాళ్ళకు ముందుముందు ప్రయోజనకరంగా వుండే పాఠ్యాంశాలను, ఎంతో శ్రమకొర్చి బోధిస్తూండేవాడు.

అయితే, ముగ్గురు రాజకుమారులకు మాత్రం గురువు బోధించే వాటికన్న, అలౌకిక శక్తుల గురించిన విషయాల్లో ఎక్కువ ఆసక్తి వుండేది. దివ్యానందుడి వద్ద మంత్రశాస్త్రానికి సంబంధించిన అనేక తాళపత్రగ్రంథాలుండేవి. అవకాశం దొరికి నప్పుడల్లా, గురువు కంటబడకుండా రాజకుమారులు వాటిని చదువుతూండేవారు.

గురుకులంలో గోవిందుడనే విద్యార్థి ఒకడుండేవాడు. వాడు మంచి చురుకుదనం, తెలివితేటలూ, వివేకమూ గలవాడు. వాడు గురువు దగ్గర యోగవిద్య అభ్యసిస్తూ, విద్య ముగిసిన తరువాత గురుకులంలో యోగిగా వుండిపోవాలని ఆలోచిస్తూండేవాడు. దివ్యానందుడికి, వాడి మీద మంచి అభిమానం వుండేది. తన తదనంతరం గురుకులాన్ని నడపడానికి అవసరమైన యోగ్యత గోవిందుడికున్నదని, ఆయనకు తెలుసు. కాని, వాడింకా మానసికంగా పరిపక్వదశకు రాలేదని,

తరచుగా వాడి ఆలోచనలు సంపదల మీదా, సమాజంలో పేరు ప్రఖ్యాతులు గడించడం మీదా లగ్నమవుతున్నవని, ఆయన పసికట్టాడు.

ఇలా వుండగా, ఒకనాడు రాకుమారులకు తమ తండ్రి ఆరోగ్యం క్షిణదశలో వున్నదని తెలిసింది. తమను తీసుకుపోయేందుకు రాజధాని నుంచి, రాజోద్యోగులెవరూ రాకపోయినా, తమకు తామై రాజధానికి వెళ్ళాలని వాళ్ళు నిర్ణయించుకున్నారు.

ఈ సంగతి విన్న దివ్యానందుడు, వాళ్ళతో, "మీ విద్య పూర్తయింది. మీరు గురుకులం వదిలి రాజధానికి వెళ్ళడానికి, నాకెలాంటి అభ్యంతరమూ లేదు. కాని, ప్రయాణంలో తోడుగా వుండేందుకు, ఏ రాజదూత అయినా వచ్చేవరకూ ఆగడం మంచిది. అలా కానప్పుడు, మీకు తోడుగా గోవిందుణ్ణి పంపుతాను. అతడు మీకు మంచి మిత్రుడుగదా! అవసరమైనప్పుడు మీకు సలహాదారుగా, పర్యవేక్షకుడుగా వుండగలడు," అన్నాడు.

దీనికి పెద్ద రాజకుమారుడు ఎంతో సంతోషంగా, "అలాగే పంపండి, గురువర్యా, గోవిందుడంటే మాకున్న అభిమానం, గౌరవం మీకు తెలియండి కాదు," అన్నాడు.

"మంచిది, నాయనా! నేను గోవిందుణ్ణి నీకు సలహాదారుగా నే కాదు, సుప్రసింహాసనానికి వచ్చిన తర్వాత, అతడు అంగీకరిస్తే ప్రధానమంత్రి పదవి ఇవ్వవలసినదిగా. నూచించదలిచాను," అన్నాడు దివ్యానందుడు.

"గురువర్యా, ఇందుకు నేను పూర్తి అంగీకారం తెలుపుకుంటున్నాను. గోవిందుడు నాకు సలహాదారే కాదు, అతణ్ణి మంత్రిగా సన్నానించడం, నాకెంతో ఆనందకారణమవుతుంది," అన్నాడు పెద్ద రాజకుమారుడు.

తర్వాత దివ్యానందుడు, గోవిందుడికి ఏకాంతంలో జరిగింది చెప్పి, "గోవిందా,

నిన్ను నమ్మినవాళ్ళకు రక్షణ ఇవ్వగల శక్తి. నీకున్నది. రాకుమారులు మంచి వాళ్ళు. సౌమ్యులేకాని, అంతగా వివేకం కలవాళ్ళుకారు. ఆ సంగతి గుర్తుంచుకో!" అని హెచ్చరించాడు.

అందుకు గోవిందుడు వినయంగా, "గురువర్యా, విద్య పూర్తి అయ్యాక, మీ సన్నిధిలోనే శిష్యుడుగా వుండిపోవాలన్నది, నా కోర్కె," అన్నాడు.

ఇది విన్న దివ్యానందుడు చిరునవ్వు సవ్వ. "నీకు భౌతిక సుఖాలపట్లా, కిరీ అధికారాలపట్లా కొంత ఆసక్తి వున్నదని, నేనెరుగుదును. సత్యధర్మాలకు కట్టుబడి వుంటూ, సమర్థుడైన మంత్రి అనిపించు

కోవడం, అంత సులభసాధ్యం కాదని, నాకు తెలుసు. అందువల్ల, ఏనాడైనా అలాంటి పదవిపట్ల, నీకు అసంతృప్తి కలిగితే, ఆశ్రమానికి తిరిగి రావచ్చు," అని చెప్పాడు.

మర్నాడు రాజకుమారులూ, గోవిందుడూ రాజధానికి బయలుదేరి, మిట్టమధ్యాహ్నం వేళకు అరణ్యంలోని ఒక సెలయేటి ప్రాంతానికి చేరారు. అక్కడ వాళ్ళు తమ వెంట తెచ్చుకున్న రొట్టెలు తిని, సెలయేటి నీరుతాగి విశ్రమించారు.

ఆ సమయంలో, ముగ్గురిలోనూ చిన్న వాడైన రాకుమారుడు, కొద్ది దూరంలో చెల్లాచెదురుగా పడివున్న ఎముకలను చూసి, ఉత్సాహంగా, "అహా, ఇవి సింహం ఎముకలు! నాకు తెలిసిన మంత్రం ద్వారా వీటన్నిటినీ ఒకటిగా చేర్చి, సింహం అస్థిపంజరాన్ని తయారు చేయగలను," అన్నాడు.

"అలా అయితే, ఆ అస్థిపంజరంలో నెత్తురూ, పైన చర్మం ఏర్పడేలా చేసే మంత్రం నాకు తెలుసు!" అన్నాడు రెండవ రాజకుమారుడు.

"ఇంకేం! ఆ అస్థిపంజరానికి ప్రాణం పోయగల మంత్రం, నేనెరుగుదును!" అన్నాడు సింహాసనానికి వారసుడైన పెద్ద రాజకుమారుడు.

“అగండి! మీరు చేయబోయే పని చాలా ప్రమాదానికి దారి తీస్తుంది,” అని గోవిందుడు గట్టిగా హెచ్చరించాడు.

అయినా రాజకుమారులు, వాడి హెచ్చరికను లెక్కచేయకుండా, సింహాన్ని వాహనంగా చేసుకుని, తాము రాజధానికి వెళితే, ప్రజలు ఎంతగా ఆశ్చర్య చకితులవుతారో చర్చించుకోసాగారు. గోవిందుడు, వాళ్ళను మరోసారి హెచ్చరించాడు. కాని, రాజకుమారులు అదేమీ వినిపించుకోకుండా, తమకు తెలిసిన మంత్రాలను ఉచ్చరించడం ప్రారంభించారు. గోవిందుడు చప్పనపోయి, ఒక చెట్టు కొమ్మ మీద కూర్చున్నాడు.

క్షణాల మీద చెల్లాచెదురుగా పడివున్న సింహం ఎముకలన్నీ, అస్థిపంజరంగా తయారైనవి. అంతలో వాటి మీద చర్మం, ఆ మరుక్షణంలోనే ప్రాణం వచ్చి— సింహం లేచి నిలబడి, జూలు విదిలించి భీకరంగా గర్జించింది.

అది చూసి రాజకుమారులు ముగ్గురూ భయకంపితులై నిలువెల్లా వణికిపోసాగారు.

సింహం మరోసారి గర్జించి, రాజకుమారుల మీదికి దూకబోయేంతలో గోవిందుడు, “సింహరాజా, ఆగు?” అంటూ పెద్దగా కేక వేశాడు.

గోవిందుడికి పశుపక్ష్యాదులభాష తెలుసు. సింహం వాడి కేక విని తల ఎత్తి చూసింది. అప్పుడు గోవిందుడు, సింహాన్ని, “నీ ప్రాణదాతలను చంపబోతున్నావా? అదేం న్యాయం?” అని ప్రశ్నించాడు.

ఆ ప్రశ్న వింటూనే సింహం శాంతపడి, “క్షమించాలి, ఈ ముగ్గురూ నాకు ప్రాణం పోకారన్న సంగతి ఎరగను. ఏమైనా వాళ్ళు నాకు ప్రాణంతోపాటు, నాలో ఎక్కడలేని ఆకలిని పుట్టించారు— బహుశా ఆ ఆకలి, ఏకొద్ది సంవత్సరాలదో కాదు, శతాబ్దాలనాటిదై వుంటుంది!” అన్నది.

గోవిందుడూ, సింహం ఇలా మాట్లాడు తూండగా, రాజకుమారులు ముగ్గురూ అక్కడి నుంచి చల్లగా జారుకున్నారు. సింహం, గోవిందుల మధ్య ధర్మాధర్మాలను గురించి చర్చ ప్రారంభమైంది.

చివరకు సింహం, "నా ప్రాణదాతలైన రాకుమారులను చంపి తినకూడదన్న, ధర్మసూత్రానికి నేను కట్టుబడలేను. ప్రాణం చాలా అమూల్యమైనదని నాకు తెలుసు. అయితే, నేను తక్షణం ఆకలి తీర్చుకోకపోతే, ప్రాణాలను కోల్పోతాను. ఈ స్థితిలో నేను ఏ జంతువునూ వేటాడలేను. అందుబాటులో వున్న ఆహారం రాకుమారులు!" అన్నది.

దానికి గోవిందుడు, "దాపుల రాకుమారులు తప్ప, నీ ఆకలి తీర్చుకునేందుకు మరేదీ లేదని పొరబడకు. నేనున్నాను!" అంటూ కొమ్మ మీదనుంచి కిందికి దిగబోయాడు.

ఆ వెంటనే సింహం, "అగు! ఒక చిన్న ప్రశ్న; అసలు జీవులు బ్రతికి వుండడంలో గల ప్రయోజనం ఏమిటి?" అని ప్రశ్నించింది.

"జీవనగమనంలో అభివృద్ధి సాధించేందుకు. అంటే—అజ్ఞానాంధకారం నుంచి బయటపడి, జ్ఞానమనే వెలుగును సందర్శించేందుకు!" అని జవాబిచ్చాడు గోవిందుడు.

"అలా అయితే, ఏదీ కోరదగిందే, ఏదీ కాదో నాకు తెలియజెప్పినవాడివి నువ్వు. రాజకుమారులు నాకు ప్రాణదానం చేశారని, నువ్వు అని వుండకపోతే, వాళ్ళను చంపి తినివుండేవాణ్ణి. ఇందు వల్ల నువ్వు, నాకు జ్ఞానేపదేశం చేసిన వాడివి—నా గురువువు. అలాంటి నిన్ను, నేనెలా తినగలను! నీపట్ల నాకు పూర్తి విశ్వాసం వున్నది. ఆకలితో మరణించకుండా, వెంటనే ఏదైనా మార్గం చూపించు," అన్నది సింహం.

"నీ మాటలు మెచ్చదగినవి. కాని నేను రాజకుమారుల రక్షకుణ్ణి. అందువల్ల

నన్నే నీ అహరంగా చేసుకో," అన్నాడు గోవిందుడు.

ఇంతలో రాజకుమారులు, విల్లంబులు ధరించిన ఇద్దరు అటవికులతో అక్కడికి వచ్చారు. గోవిందుడు వారిని చూచి లోపలే వాళ్ళు, బాబాలు గురిచేసి సింహాన్ని కొట్టారు. సింహం కిందపడి గిలగిల కొట్టుకుని చచ్చిపోయింది.

ఇది చూసి రాకుమారులు పరమానందం చెందారు. గోవిందుడు చెట్టు దిగి రాగానే, పెద్ద రాజకుమారుడు అతడికి నమస్కరించి, "చాలా కృతజ్ఞులం. నమ్మినవాళ్ళను ఎలా కాపాడాలో, నీకు బాగా తెలుసు," అన్నాడు.

"ఊహ, నాకేమాత్రం తెలియదు!" అన్నాడు గోవిందుడు.

"నీ వినయ స్వభావ కారణంగా అలా అంటున్నావు. సరే, ఇక బయలుదేరదాం. నిన్ను నా ప్రధానమంత్రిగా నియమించడమే కాదు, రాజ్యంలో ఒక్క రాజు తప్ప, మిగతావారందరికన్నా నిన్ను ధనవంతుణ్ణి చేస్తాను. ముగ్గురు రాకుమారులను రక్షించడమంటే, సామాన్యులవల్ల సాధ్యపడే కార్యం కాదు," అన్నాడు పెద్ద రాజకుమారుడు.

గోవిందుడు ఒక్క క్షణం అగి, "నువ్విచ్చే ధనం, నన్ను అతి పేదవాణ్ణి

చేస్తుంది. ఈ అటవికుల్ని సాయంగా తీసుకుని, మీ ముగ్గురూ సురక్షితంగా రాజధానికి వెళ్ళండి. నేను గురువుగారి దగ్గిరకు వెళ్ళిపోతున్నాను," అని చెప్పి వెనుదిరిగాడు.

బేతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, "రాజా, గోవిందుడు, రాకుమారులను సింహం బారి నుంచి రక్షించిన మాట నిజమే కదా? అలాంటప్పుడు, తనను నమ్మిన వారిని రక్షించలేనని అతడనడం, అబద్ధం కాదా? అంతేకాక, అతడికి సంపదలవట్లా, సమాజంలో కీర్తి సంపాదించడం మీదా ఆశ వున్న మాట నిజం. అయినప్పటికీ, రాజకుమారుడు ఇస్తానన్న ధనం తనను

అతి పేదవాణ్ణి చేయగలదని చెప్పడం, ఏమంత సమంజసం అనిపించుకుంటుంది? ఈ సందేహాలకు సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పకపోయావో, నీ తల పగిలిపోతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "అకలి గొన్న సింహాన్ని మంచి మాటలతో వారించి, గోవిందుడు రాకుమారుల ప్రాణరక్షణ చేసినమాట నిజం. కాని, అదే గోవిందుడు, రాకుమారులకన్నా ఎక్కువగా తనను సమ్మీన సింహాన్ని రక్షించలేకపోయాడు! ఆ కారణంవల్లనే అతడు, అతను సమ్మీన వారిని రక్షించడం, తనకేమాత్రం తెలియదన్నాడు. మరొక సంగతి: అసలు జీవులు బ్రతికి వుండడంలో గల ప్రయోజనం ఏమిటి? అన్న సింహం ప్రశ్నకు— అజ్ఞానాంధకారం నుంచి బయటపడి, జ్ఞానసముపార్జన చేసేందుకు, అని అతడు జవాబిచ్చాడు. ఆ జవాబే అతడిలో హఠాత్తుగా తన జీవితధ్యేయం ఏమిటన్న జిజ్ఞాసను రేకెత్తించింది. సంపదలపట్లా,

ప్రపంచంలో పేరు ప్రఖ్యాతులపట్లా గోవిందుడికి అసక్తి వున్న మాట నిజం. అయితే, మనుషుల్లో కొందరిలాగా, అతడు ఎప్పటికప్పుడు తన ప్రవర్తనలోని మంచిచెడుల గురించి ప్రశ్నించుకునే తత్వం గలవాడు. రాజాస్థానంలో చేరి సుఖాలనుభవించడం ద్వారా, తను జీవితంలో ఎన్నో విలువైన మానవతా లక్షణాలను కోల్పోగలనని గ్రహించాడు. ఏజనక మహారాజు లాంటి అపూర్వ పురుషుడో, తను యోగిలా జీవిస్తూ, రాచకార్యాలను చక్కబెట్టగలడు. గోవిందుడు ఆ కోవకు చెందినవాడు కాదు. అతడికెదురైన సమస్య భోగిలా జీవించడమా, యోగిలా జీవించడమా అన్నది. గోవిందుడు ఆ రెండవ మార్గాన్నే ఎన్నుకుని, గురువు దగ్గరకు చేరాడు," అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగగానే, బేతాళుడు శవంతో సహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు. —(కల్పితం)

[అధారం: మనోజ్ఞాన రచన]

మహనీయులు కలలుగన్న భారతదేశం:

ఐకమత్యం!

మన దేశంలోని గొప్ప రాజనీతివేత్తలలో ప్రముఖుడయిన డా. రాజేంద్ర ప్రసాద్ 1884 వ సం॥లో బీహార్‌లో జన్మించాడు. గొప్పగా సాగుతూన్న న్యాయ వాద వృత్తిని వదిలిపెట్టి ఆయన స్వాతంత్ర్య పోరాటంలో పాల్గొన్నాడు. 1950 వ సం॥ భారతదేశం సర్వస్వతంత్ర రిపబ్లిక్ అయినప్పుడు బాబు రాజేంద్రప్రసాద్ మన మొట్టమొదటి రాష్ట్రపతిగా ఎన్నికయ్యాడు. 1952 వ సం॥లోనూ, 1957 వ సం॥లోనూ ఆయన మళ్ళీ రెండుసార్లు ఆ ఉన్నత పదవికి ఎన్నుకోబడ్డాడు. 1962 వ సం॥ కిరీశేషుడయ్యాడు.

1956 వ సం॥ అగస్టు 16 వ తేదీన మదురైలో జరిగిన ఒక సభలో రాజేంద్రప్రసాద్ ఇలా అన్నాడు: "ఈనాటి ప్రపంచంలో ముప్పై ఆరుకోట్ల జనాభా గల మన దేశం మహాన్నతమైన పాత్రను నిర్వహించవలసి ఉన్నది. ఈ కాలఘట్టంలో సువికాలమైన మన భారతదేశం మళ్ళీ చిన్న చిన్న స్వతంత్ర దేశాలుగా విడిపోవడం అన్నది ఊహించరాని విషయం. ఈ కలియుగంలో 'ఐకమత్యమే మహాబలం!' అన్న విషయం మనం మరిచిపోకూడదు. ముప్పై ఆరుకోట్ల భారతీయులందరూ ఒకే వ్యక్తిగా, నిలబడాలి. ఒకే శక్తిగా రూపొందాలి. ఐకమత్యం అంటే కేవలం ఒకేవిధమైన పైపై వేషభాషలలో కనిపించేది కాదు. భిన్నత్వంలో, ఏకత్వం సాధించడంలోనే నిజమైన ఐకమత్యం, ఉన్నది. అదే మన దేశం ప్రత్యేకత!"

మీకు తెలుసా?

1. ఇండియా, బ్రిటన్, జపాన్, అమెరికా, సోవియట్ రష్యా దేశాల్లోని పార్లమెంటుల పేర్లేమిటో మీకు తెలుసా?
2. ప్రపంచంలో తెల్లా అతి పెద్ద దేశం ఏది?
3. అది ఏ ఖండంలో ఉన్నది?
4. రెండవ పెద్ద దేశం ఏది? ఏ ఖండంలో ఉన్నది?
5. చూడవ, నాలగవ, ఐదవ, ఆరవ, ఏడవ పెద్ద దేశాలు ఏవి?

(36 వ పేజీ చూడండి)

తలపెట్టిన కార్యం విఘ్నం లేకుండా జయప్రదం కావాలని ప్రతి పూజా కార్యక్రమంలోనూ, మొట్టమొదట విఘ్నేశ్వరుడయిన గణపతిని పూజించడం మన సంప్రదాయం.

విఘ్నాలను తొలగించే విఘ్నేశ్వరుడు గణాలకు అధిపతి కావడంవల్ల ఆయన్ను గణపతి, వినాయకుడు అని కూడా అంటారు.

పార్వతీదేవి సృష్టించిన వినాయకుణ్ణి శివపార్వతుల ప్రథమ సంతానం గానూ, కుమారస్వామి అన్నగానూ చెబుతారు. మూషిక వాహనుడైన వినాయకుడు వినుగుతల కలిగి ఉండడానికి, పురాణాలు రకరకాల కారణాలు చెబు

తాయి. శనిభగవానుడు అగ్రహంతో చూడడంవల్ల బాలవినాయకుడి తల
మాయమై పోయిందని, ఆ తరువాత ఆ స్థానంలో ఒక ఏనుగు తల
అమర్చబడిందని ఒక కథ చెబుతుంది. ఈ కథా సందేశం ఏమైనప్పటికీ
గజాననుడి విచిత్రరూపం యుగయుగాలుగా భక్తులకు సయోనానందం
కలిగిస్తున్నది.

కొలిచే భక్తులకు విజయాన్ని, వివేకాన్ని ప్రసాదించడంవల్ల—
సిద్ధిబుద్ధులను విఘ్నేశ్వరుడి పత్నులుగా భావించి పూజించడం కొన్నిచోట్ల
ఆచారంగా ఉంటున్నది.

చందమామ కబుర్లు

అలా

అలా

అతిచిన్న టెలిఫోన్!

జపాన్‌లో ఇటీవల అతి చిన్నదైన టెలిఫోన్‌ను కను
గొన్నారు. ఇది చాలా తేలిక కూడా. దీని బరువు 10
బెన్సులే. ఏట కొంచెం ఖాళీ మనం అన్నట్లు ఇది
చూడడానికి మరీ చిన్నదే కాని, మామూలు టెలిఫోన్
కన్నా చాలా శక్తివంతంగా పని చేస్తుంది.

తెల్లపులుల ప్రదర్శన!

ఒరిస్సాలోని సుప్రసిద్ధమైన నందన్ కానన్ జంతు
ప్రదర్శనశాల సమీపంలో అరుదైన తెల్లపులుల
ప్రదర్శన ఏర్పాటు చేయనున్నారు. పార్కులో నడుస్తూ
గాని, దానికని ఏర్పాటుచేసిన ఎత్తయిన శిఖరం నుంచి
గాని అందమైన ఈ తెల్లపులులను చూడవచ్చు.

సాహిత్యవలోకనం

1. చరిత్ర రచనకు అధ్యుడయిన గ్రీకు చరిత్రకారుడు హెరిడోటస్కు 'చరిత్ర పితామహుడు' అన్న బిరుదును ఇచ్చినవారెవరు ?
2. ఆంగ్లసాహిత్యంలో పెద్దలకు వ్యంగ్య శబదగా వెలువడి పల్లట శావ్యంగా ప్రసిద్ధిగాంచిన పుస్తకం ఏది ?
3. ప్రభుత్వం గుర్తింపు పొందిన భారతీయ భాషలు ఎన్ని ?
4. అది ఏది ?
5. అత్యధిక పరిజ్ఞాకులు మాట్లాడే భాష ఏది ? దాని తరవాత ఎక్కువగా మాట్లాడే నాలుగు భాషలు ఏవో తెలుసా ?

సమాధానాలు

మాకు తెలుసా ?

1. రోకనభ, రాజ్యనభ; హోస్ అఫ్ కామన్స్, హోస్ అఫ్ లార్డ్స్; డైట్; కాంగ్రెస్; సుప్రీమ్ సోవియట్.
2. సోవియట్ రష్యా.
3. అవీయా, ఐరోపా ఖండాల్లో విస్తరించి ఉన్నది.
4. తెనడా; ఉత్తర అమెరికా.
5. చైనా, అమెరికా, బ్రెజిల్, ఆస్ట్రేలియా, ఇండియా.

సాహిత్యం

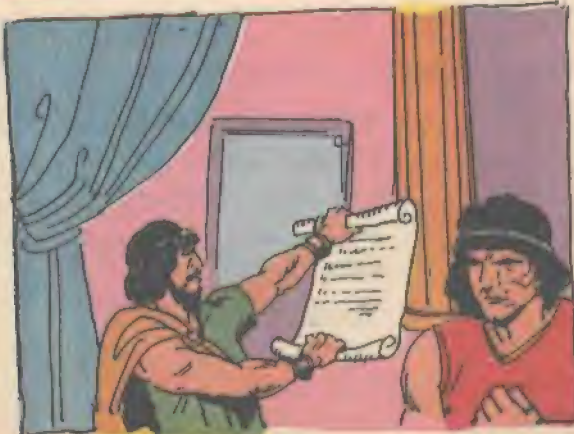
1. శ్రీ. పూ. మొదటి శతాబ్దానికి చెందిన రోమన్ తత్వవేత్త సిసిరో అయిప్పు అలా వర్ణించాడు.
2. జోనాథన్ స్విఫ్ట్ రచించిన 'గరివర్స్ ట్రావెల్స్'.
3. పదిహేను.
4. అస్సామీ, బెంగాలీ, గుజరాతీ, హిందీ, కన్నడం, కాశ్మీరీ, మలయాళం, మరాఠీ, ఒరియా, వంజాబీ, సంస్కృతం, తమిళం, తెలుగు, ఉర్దూ, సింధీ.
5. హిందీ. దాని తరవాత తెలుగు, బెంగాలీ, మరాఠీ, తమిళం ఎక్కువగా మాట్లాడతారు.

ఎదురుతిరిగిన కుట్ర!

అగ్లోన్ రాజు ప్రోయిటన్ భవనానికి, బెల్లీరోఫన్ అనే యువరాజు ఒకప్పుడు అతిథిగా వచ్చాడు. చాలా అందంగా వున్న ఆ యువకుడి తెలివితేటలు చూసిన ప్రోయిటన్ కు అసూయా ద్వేషాలు ఏర్పడ్డాయి. ఎలాగయినా ఆ యువకుణ్ణి హతమార్చాలన్న దురాలోచన అతనికి కలిగింది.

ఒకనాడు ప్రోయిటన్ బెల్లీరోఫన్ తో, "గుర్రపుస్వారిలో నువ్వు పాటిలేని వీరుడివి. మా మామ లైనియారాజు జొరేటన్ కు వెంటనే ఒక వార్త అంద జేయాలి. ఆ పని కాస్త చేస్తావా?" అని అడిగాడు. బెల్లీరోఫన్ అందుకు అంగీకరించి, ప్రోయిటన్ ఇచ్చిన లేఖ తీసుకుని లైనియాకు బయలుదేరాడు.

లైనియారాజు ఆ లేఖను అందుకుని చదివాడు. లేఖ తెచ్చిన యువకుణ్ణి హతమార్చమని అందులో ఉన్నది. ఆ సమయంలో దావులనున్న ఒక కొండ మీదికి భయంకరమైన భూతం ఒకటి వచ్చి చేరింది.

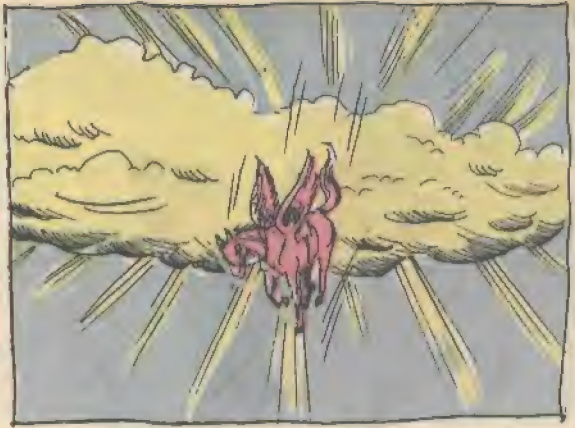
ప్రజలను హింసిస్తూన్న ఆ భూతం
గురించి వివరించి దాని అంతు చూడ-
మని, రాజు బెల్లరోఫన్‌ను ఆదేశించాడు.
బెల్లరోఫన్ నరేసని అప్పటికప్పుడే కొండ
మీదికి బయలుదేరాడు.

భీమరా అనే ఆ భయంకర భూతం,
ఒక వైపున నింహం తలా, మరొక
వైపున మేక తలా మధ్యన ఒక పెద్ద
తలా గలిగిన వింతప్రాణి! మూడు
తలుగుల ఆ భూతం నోటి నుంచి
వెలువడే అగ్నిజ్వాలలు సమీపించిన
వారిని క్షణంలో దహించి వేసేవి!

ఆ భీకరభూతాన్ని ఎలా ఎదుర్కోవాలో
తెలియక, బెల్లరోఫన్ భగవద్భాసంలో
కూర్చున్నాడు. అతని భక్తికి సంత
సించిన 'మినర్వా' దేవత ప్రత్యక్షమై
అతనికి పెగాసస్ అనే ఒక రెక్కల
గుర్రాన్ని ప్రసాదించింది.

మెరుపువేగంతో పరునించగల ఆ
అద్భుతమైన గుర్రాన్ని చూసి బెల్లీ
రోఫన్ పరమానందం చెందాడు. అతడు
అమితోత్సాహంతో దాన్ని అధిరోహించి,
భూతం మీదికి వెళ్ళాడు.

గుర్రంమీద అకాశంలో ఎగురుతూ,
బెల్లీరోఫన్ భూతంతో వైర్యంగా పోరా
డాడు. దాని నేటి నుంచి వెలువడే
అగ్నిజ్వాలలనుంచి ఒడుపుగా తప్పించు
కుంటూ, పైనుంచి అయుధంతో పొడిచి
ఆ భూతాన్ని హతమార్చాడు.

భూతాన్ని చంపి, విజయోత్సాహంతో
తిరిగివచ్చిన బెల్లీరోఫన్ కు రాజు టోబెటన్
మనంగా స్వాగతం పలికాడు. అయితే,
అతణ్ణి హతమార్చే మరొక ఉపాయం
గురించి అలోచించ సాగాడు.

బెల్లీరోఫన్ అప్పురూప దైర్యసాహసాలకు
మెచ్చి, జోబేటన్ రాజు చిన్న కుమార్తె,
అతణ్ణి అభిమానించసాగింది. సంగతి
గ్రహించిన రాజు అమెను బెల్లీరోఫన్ కు
ఇచ్చి వివాహం చేయడానికి నిశ్చ
యించాడు.

బెల్లీరోఫన్ కు లైసియా రా కు మార్తె
వివాహం జరిగింది. విషయం తెలిసిన
అర్జోన్ రాజు ప్రోయిటన్—తన కుట్ర
ఎదురుతిరిగినందుకు ఎంతో బాధ
పడ్డాడు. కాని అతడు వివాహానికి రాక
తప్పింది కాదు!

జోబేటన్ రాజుకు పురుషనంతరి లేక
పాపడంవల్ల, అయిన తదనంతరం
బెల్లీరోఫన్ లైసియా రాజయ్యాడు.
అయిన ప్రజలను ఏ కొరతా లేకుండా
కన్నబిడ్డల్లా చిరకాలం పరిపా
లించాడు.

యుక్తిపరుడు

చంద్రపురానికి సీతారామయ్య గ్రామాధికారి. ఆయన చాలా దుష్టుడు. అమాయకులను వేధించి ఆనందించేవాడు.

గ్రామంలో వీరయ్య అనే అమాయకుడొకడున్నాడు. వాడితో ఆయన, "ఒరే, రోజూ మా ఇంటికొచ్చి అన్ని పనులూ చేసి పెట్టావంటే, దేవుడు నిన్ను గొప్పవాణ్ణి చేస్తాడు!" అని చెప్పాడు.

ఇది నిజమే అనుకుని వీరయ్య, సీతారామయ్య ఇంటి పనులు చేయసాగాడు.

గ్రామవైద్యుడు రామయ్య ఎంతోమంచివాడు. డబ్బు గురించి నెప్పించకుండా, అడిగినవారందరికీ వైద్యం చేసేవాడు. అందుకు మెచ్చుకునేందుకు బదులుగా సీతారామయ్య, "రామయ్య గత జన్మలో ఎన్నో పాపాలు చేశాడు. ఎందరికో బాకీలు ఎగ్గొట్టాడు. ఈ జన్మలో ఆ ఋణం తీర్చుకుంటున్నాడు," అని ఎగతాళి చేసేవాడు.

పదిమందికీ చదువు చెప్పే పంతుల్ని పలకరించి, "చచ్చినవాళ్ళేమవుతారో తెలుసా?" అని అడిగేవాడు.

పంతులు తెలియదని తలపితే, "చచ్చినవాళ్ళు దయ్యాలై పిల్లలకు పాఠాలు చెబుతూంటారు. కావాలంటే పిల్లల్నడుగు, చెబుతారు," అనేవాడు.

ఇది విని పిల్లలు గొల్లుమంటూ నవ్వేవారు.

ఇలా వాళ్ళూ వీళ్ళూ అని కాకుండా, అందరినీ అవమానిస్తూంటే, గ్రామాధికారి అన్న గౌరవం కొద్దీ కొందరు, మొహమాటం కొద్దీ కొందరు, ఎందుకొచ్చిన గొడవలే అని కొందరూ ఊరుకునేవారు.

ఆ ఊళ్ళో రామాలయముంది. దానికి పూజారి గోపాలయ్య. ఒకసారి గోపాలయ్య ఇంటికి మాధవయ్య అనే దూరపుబంధువు వచ్చాడు. గోపాలయ్య, మాధవయ్య ఒక

రోజున ఇంటి అరుగు మీద కూర్చుని నవ్వుతూ కబుర్లు చెప్పకుంటున్నారు. ఆ సమయంలో అలా దారిన పోతున్న సీతారామయ్య అది చూశాడు. ఆయనకు ఎవరైనా కులాసాగా కబుర్లు చెప్ప కుంటూంటే కిట్టదు.

“ఏమయ్యా పూజారీ? నీ ఇంట్లో ఏం కష్టం వచ్చిందని, అలా దుఃఖపడు తున్నావు? నాకు చెబితే సాయపడతాను,” అన్నాడు సీతారామయ్య.

ఇది విని పొరుగురువాడైన మాధవయ్య ఆశ్చర్యపడి, “మా గోపాలయ్య నవ్వు తూంటే, దుఃఖపడుతున్నారంటారేమిటి? ఎవరు మీరు?” అని అడిగాడు.

“మరిచేపోయాను. గోపాలయ్య నవ్వి నా ఏడ్చినట్టే వుంటుందికదూ!” అంటూ అక్కణ్ణించి వెళ్లిపోయాడు సీతారామయ్య.

మాధవయ్య తెల్లబోయి, “ఎవడు వాడు? ఏమాత్రం మంచి మర్యాదా తెలిసినవాడుగా లేడే?” అన్నాడు.

“వాడు మా గ్రామాధికారి. వాడి బుద్ధే అంత! దుష్టుడికి దూరంగా వుండమని సామెత. అందుకే ఎవరం వాడి మాటలు పట్టించుకోం,” అన్నాడు గోపాలయ్య.

“పట్టించుకోకపోతే ఎలా? ఇలాంటి వాడికి బుద్ధి చెప్పకపోతే పేట్రేగిపోతాడు. అందుకు ఏదో ఒక ఉపాయం ఆలోచించాలి,” అన్నాడు మాధవయ్య.

ఆ గ్రామంలో, ఎక్కడా లేని ఒక వింత సంప్రదాయ మున్నది. పర్వదినం రోజున రాత్రి ఊరి రచ్చబండ దగ్గర పెద్దలందరూ చేరి మత్తు కలిగించే ఒక పానీయాన్ని సేవిస్తారు. అందువల్ల, మనిషి ఆ ఏడాది పాటూ పడిన కష్టాలన్నీ మరిచి సుఖంగా వుంటాడని వాళ్ళ నమ్మకం.

నాలుగు రోజుల తర్వాత పర్వదినం వచ్చింది. ఊరి పెద్దలందరూ రచ్చ బండ దగ్గర చేరి మత్తుపానీయాన్ని సేవించారు. ఆ సమయంలో మాధవయ్య, గ్రామాధికారి సీతారామయ్య పక్కనే కూర్చున్నాడు.

మర్నాటి ఉదయం మాధవయ్య, సీతారామయ్యను కలుసుకుని, "అయ్యా, రాత్రి ఆ వింత మత్తుపానీయం ప్రభావం వల్ల, నేనొక పొరబాటు చేశాను. తమరిని నానా దుర్భాషలూ అని నిందించాను. అందుకు నేను పదిమంది ఎదుటా క్షమా పణి చెప్పకుంటాను. పెద్దలందరినీ పిలిపించండి," అన్నాడు.

ఇది తనకు చక్కటి వినోదంగా భావించి, సీతారామయ్య ఊరి పెద్దలందరికీ కబురు పెట్టాడు. వారందరి ఎదుటా మాధవయ్య, "వీరయ్య వంటి అమాయకుడిచేత ఊడిగం చేయించుకుంటున్నావు. ఏదో ఒక రోజున నువ్వు వాడింట్లో అడుగుతొక్కుతావులే అన్నాను. వైద్యుడి మంచితనాన్ని గుర్తించని పచ్చ కామెర్లరోగివి అన్నాను. పిల్లలకు పాఠాలు చెప్పే వంతుల్ని దయ్యంగా భావించే రాక్షసుడివి అన్నాను...." అంటూ ఊళ్లో సీతారామయ్య చేసే చెడు పనులన్నీ ఏకరువుపెట్టి, "అయ్యా, ఇందుకు నా

కెంతగానో బాధగా వున్నది. మత్తులో అలా అన్నాను. నన్ను మన్నించు," అన్నాడు.

ఒక పెద్దమనిషి మాధవయ్యతో, "అంతా నీ భ్రమ! నువ్వు ఏమీ అనలేదు. అక్కడ మేమూ వున్నాంగదా," అన్నాడు.

"భ్రమ ఎలా అవుతుంది? అసలీవన్నీ వాడికెలా తెలిశాయి?" అన్నాడు సీతారామయ్య కోపంగా.

"ఎందుకు తెలియవు? నేనీ ఊళ్లో అడుగుపెట్టిన మర్నాటి నుంచి, ఎవరి నేట విన్నా ఈ మాటలే కదా!" అన్నాడు మాధవయ్య.

సీతారామయ్య సిగ్గుతో తల వంచుకున్నాడు. ఎదురుగా ఏమీ అనకపోయినా, తను చేస్తున్న దుర్మార్గాలను, అంతా వివరించుకుంటున్నారని ఆయన గ్రహించాడు. ఆ రోజు నుంచి ఆయనలో మంచి మార్పు వచ్చింది.

సీతారామయ్య దుర్మార్గాలను యుక్తిగా ఆయనకు చెప్పిన మాధవయ్యను, గోపాలయ్య ఎంతగానో మెచ్చుకున్నాడు.

మాటకారిపాగడ్ర

విగాలదోగిని కీర్తివర్మ అనే రాజు పాలించే కాలంలో, ప్రహసుడనే మంచి మాటకారి, ఆ రాజ్యాన్ని చూడవచ్చాడు. అతడికి ఎక్కడ చూసినా, దేశం నిరిసంపదలతో వెల్లివిరుస్తున్నది.

ప్రహసుడు, రాజును దర్శించి, “ప్రభూ! మీ రాజ్యం సర్వసంపదలతో కళకళలాడు తున్నది. కానీ, మీ రాజ్యంలో తెలివితక్కువవాళ్ళ సంఖ్య పెరుగుతున్నదేమో అన్న ఆసుమానం నన్ను బాధిస్తున్నది. నా లెక్కప్రకారం మీ రాజ్యంలో తెలివితక్కువవాళ్ళు నూటపన్నెండు మంది వున్నారు!” అన్నాడు.

రాజు ఒకక్షణం ఆలోచిస్తూ పూరుకుని, “నూటపన్నెండు అనేది, రాజధాని నగరానికి చుట్టువక్కల వున్న గ్రామాల సంఖ్య. అంటే—గ్రామాని కొక తెలివితక్కువవాడు ఉన్నాడను కొవారా?” అని ప్రశ్నించాడు.

“అవును, ప్రభూ! మీ రాజ్యంలో ప్రజల మధ్య తగవులూ, సమన్యలూ అంటూ ఏమీ లేకపోవడంతో, ఆ నూటపన్నెండు మంది గ్రామాధికారుల మెదళ్ళకు పనిలేక మొద్దుబారి పోయినై,” అన్నాడు ప్రహసుడు.

కీర్తివర్మ అతడి మాటలకు చిన్నగా నవ్వి చీరుకున్నాడు.

అప్పుడు అప్తాన విదూషకుడైన విచలుడు, రాజుతో, “ప్రభూ! ఇతడి లెక్క తప్పు. మన రాజ్యంలో తెలివితక్కువవాళ్ళ సంఖ్య నూటపదమూడు,” అన్నాడు.

“ఆ కొత్తవాడెవడు?” అని అడిగాడు రాజు.

“ఈ ప్రహసుడే, ఆ నూటపదమూడేవాడు! పాగడ్డలకు లొంగని మిమ్మల్ని పొగడి, బహు మానం సంపాదిద్దామనుకున్న ఇతడు తెలివితక్కువవాడు కాక మరేమిటి?” అన్నాడు విచలుడు.

ప్రహసుడు, విచలుడి మాటలకేమీ చలించకుండా, “ప్రభూ! నేను బహుమానాలకు ఆసక్తి వచ్చినా లేదా అనేది నేరే విషయం. ఒకవేళ మీరు, నాకేదైనా బహూకరించినా, అది నా మాటకారితనానికి మెచ్చి ఇస్తారుకానీ, నా పాగడ్డలకు సంతసించి కాదని నాకు తెలుసు. సుఖమైన మీ రాజ్యం దర్శించాక కూడా, మిమ్మల్ని పొగడకుండా వెళ్ళిపోయాడు తెలివితక్కువవాడవుతాడుగానీ, పొగడినవాడు కాదుగదా! అందువల్ల, నా లెక్క నలై నదే,” అన్నాడు.

ఆ మాటలకు కీర్తివర్మ పెద్దగా నవ్వి, “సిద్ధి పొగడే, మాటకారితనమో అర్థం కావడం లేదు! ఏమైనా సువ్వు బహుమానానికి అర్హుడివి,” అంటూ మెదలోని హరం తీసి, ప్రహసుడికి బహూకరించాడు.

—వక్కలంక ‘కిషోర్’

పదేహేమేన

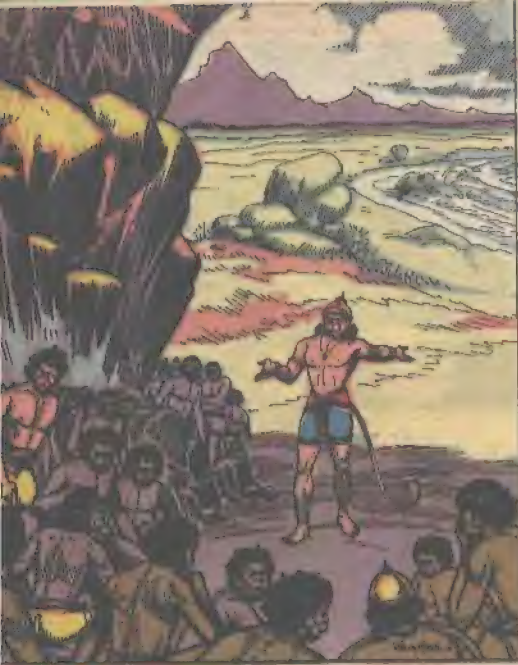
సంపాతి సీత జాడ ఆ విధంగా చెప్పేసరికి వానరులు పట్టరాని ఆనందంతో చిందులు తొక్కుతూ, సింహనాదాలు చేశారు. వాళ్ళు లంకకు వెళ్ళే ప్రయత్నంలో సముద్ర తీరాన్ని చేరారు. ఆ మహాసముద్రాన్ని చూడగానే వాళ్ళకు పెద్ద నిరుత్సాహం పుట్టుకొచ్చింది. అది మహాభయంకరంగా ఉన్నది. అందులో భయంకరమైన ప్రాణులున్నాయి. అది ఒక ప్రాంతంలో ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నట్టు కనిపించినా, అక్కడక్కడ ఎత్తయిన తరంగాలు లేచి విరిగిపడుతూ భయపెట్టుతున్నది. దాని అవతలి ఒడ్డు కనిపించటం లేదు.

“ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?” అని వానరులు తమనుతాము ప్రశ్నించుకున్నారు.

తన వాళ్ళందరూ సముద్రాన్ని చూసి బెదిరినట్టు గ్రహించి అంగదుడు, “భయపడకండి. భయంవల్ల ప్రయోజనం లేక పోగా అది మననే తినేస్తుంది. ఇది మన పరాక్రమం చూపవలసిన సమయం. పరాక్రమంతోగాని పని జరగదు,” అని హెచ్చరించాడు.

ఆ రాత్రికి అందరూ సముద్రతీరానే మకాం వేశారు. మర్నాడు తెల్లవారగానే అంగదుడు వానర సేనను సమావేశ పరిచాడు. ఆ వానరులను సమావేశ పరచగల శక్తి అంగదుడికి, హనుమంతుడికి తప్ప మరెవరికీ లేదు.

“మనలో ఏ మహావీరుడు ఈ సముద్రాన్ని దాటి, లంకలో ఉన్న సీతాదేవిని

ఎవరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు. అందరూ చెక్కిన బొమ్మల్లా ఉండిపోయారు.

అది చూసి అంగదుడు తిరిగి, "మీరంతా మేటి బలపరాక్రమాలు గల వాళ్ళు! గొప్ప పేరు ప్రఖ్యాతులూ, గొప్ప పుట్టుకలూ కలవారు; ప్రసిద్ధమైన గమనం గలవారు కదా! కనీసం మీరు ఎంతెంత దూరం దాటగలరో చెప్పండి!" అన్నాడు.

ఈ ప్రశ్నకు కొందరు వానరవీరులు తమ తమ శక్తి సామర్థ్యాలు ఈ విధంగా వివరించారు:

గజుడు తాను పది యోజనాలు దూక గల నన్నాడు; గవాక్షుడు ఇరవై యోజనాలు దూకగల నన్నాడు; గవయుడు ముప్పై యోజనాలు దూకగల నన్నాడు; శరభుడు నలభై యోజనాలు దూకగల నన్నాడు; గంధమాదనుడు యాభై యోజనాలూ, మైందుడు అరవై యోజనాలూ, ద్వివిదుడు డెబ్బై యోజనాలూ, సుషేణుడు ఎనభై యోజనాలూ దూక గలమని చెప్పారు.

తరవాత జాంబవంతుడు, "దూకటంలో నాకు పెద్ద నేర్పే ఉండేది. ఇప్పుడంటే ముసలివాణ్ణి అయిపోతిని. అయినా రామ కార్యం గనక ఒళ్ళు దాచుకోవటం తగదు. నన్ను మీరంతా దూకమంటే

చూసి తిరిగి వచ్చి, సుగ్రీవుడి ఆజ్ఞ నిర్వర్తించామన్న మాట దక్కేటట్టు చేయ గలడు? లంకకూ ఇక్కడికీ మధ్య నూరుయోజనాల దూరం ఉన్నది. దాన్ని దాటగల వాడే మనకు ఇళ్ళకు తిరిగి వెళ్ళే ప్రాప్తి. మన భార్యలతోనూ, బిడ్డలతోనూ సుఖంగా జీవించే ప్రాప్తి మనకు కలిగించగలదు. మనం తిరిగి వెళ్ళి, సుగ్రీవుడికీ, రామ, లక్ష్మణులకూ మన మొహాలు చూపించటానికి అతడే పుణ్యం కట్టుకోవాలి. నూరుయోజనాల సముద్రాన్ని మీలో ఎవరు దాటగలరో చెప్పండి. మా ఆరాటం తీర్చండి," అన్నాడు అంగదుడు వానరపరివారంతో.

తొంభై యోజనాలు నిస్సందేహంగా దూకు తాను," అన్నాడు.

అందరూ చెప్పిన మాటలు విన్న మీదట అంగదుడు, "ఈ నూరు యోజనాల దూరమూ నేనే దూకగలను. తిరిగి రాగలనా అన్నదే నా సందేహం," అన్నాడు.

అది విని జాంబవంతుడు, "అబ్బో, నీ శక్తి సామర్థ్యాలు మాకు తెలియవా? నూరు యోజనాలేమిటి, వెయ్యి యోజనాలు కూడా నువ్వు అవలీలగా దూకగలవు! తిరిగి అలాగే వచ్చేయ్యగలవు కూడా! అందులో ఎలాటి సందేహమూ లేదు. కాని నువ్వు రాజువు. అందుచేత నిన్ను పంపటానికి ఎంత మాత్రమూ వీలు లేదు. నువ్వు మాలో ఎవరిని పంపినా పంపవచ్చుగాని, నీవై పోరాడు! నీ క్షేమం చూడటం మా అంధర్ బాధ్యత! నువ్వు లంకకు వెళ్ళితే మమ్మల్ని ఎవరు చూస్తారు? మేం ఏం చెయ్యగలం?" అన్నాడు.

దానికి అంగదుడు, "సముద్రాన్ని నేనూ దాటక, మీలో ఎవరూ దాటలేకపోతే మనమంతా ప్రాయోపవేశం చేద్దామా? పని పూర్తి కాకుండా కిష్కింధకు తిరిగి వెళ్ళి ప్రాణాలతో ఉంటామన్న అశలేదు గదా! ఆ సుగ్రీవుడు మనని తప్పక

చంపించేస్తాడు. అందుచేత, మాలో పెద్దవాడివైన నువ్వు పని జరిగే మార్గం ఏమిటో బాగా ఆలోచించి చెప్పు!" అన్నాడు జాంబవంతుడితో.

దానికి జాంబవంతుడు అంగదుడితో, "పని జరిగి తీరుతుంది. ఈ పని చెయ్యగల వాణ్ణి, ఇదుగో చూపిస్తాను," అని, ఒక పక్కగా ఏమీ పట్టనట్టు కూర్చుని ఉన్న హనుమంతుణ్ణి సమీపించి ఇలా అన్నాడు:

"హనుమంతుడా, నువ్వు వానర వీరులలో కెల్లా మేటివీ, సమస్త శాస్త్రాలూ చదివినవాడివీ అయి ఉండి కూడా, మాటా పలుకూ లేకుండా ఇలా కూర్చుని

దాటటానికి సంసిద్ధుడు కావటమూ, అతని శరీరం పెరగటమూ చూసి మిగిలిన వానరులు పరమానందంతో అతన్ని ప్రశంసిస్తూ పెద్దగా సింహనాదాలు చేశారు.

వానరులు మెచ్చుకుంటున్న కొద్దీ హనుమంతుడు వామనుడి లాగా పెరిగి పోయాడు. అతని బలవరాక్రమాలు కూడా పెరిగాయి. అతని ముఖం ఎర్రగా, పొగ లేని నిప్పు లాగా ఉన్నది.

అప్పుడు హనుమంతుడు లేచి నిలబడి, వృద్ధ వానరులకు సమస్కారం చేసి, "నేను సముద్రాన్ని వాయువు దాటినంత సులభంగా దాటుతాను. మధ్యలో ఎక్కడా ఆగను. నేను ఉదయగిరి నుంచి సూర్యుడితో బాటే బయలుదేరి, అతని కన్న ముందే అస్తగిరి చేరి, అతనికి ఎదురుగా రాగలను. నేను ఆకాశంలో వెళ్ళే వేగానికి సముద్రం నా వెంట రాగలదు. నేను సముద్రం దాటేటప్పుడు ఆకాశంలో మేఘాలు చెల్లా చెదరవు తాయి; పర్వతాలు కంపిస్తాయి. నేను తప్పక సీతను చూసి వస్తాను. నాకు మంచి శకునాలు కనబడుతున్నాయి. అవసరమైతే లంకను మొత్తంగా పెల్లగించి, భుజాన వేసుకొని వెంట తెస్తాను," అన్నాడు.

ఉన్నా వేమిటి? ఆ గరుత్మంతుడి రెక్కలకు ఉన్నంత బలం నీ బాహువులకున్నది. పరాక్రమంలో నువ్వు సుగ్రీవుడికి, లక్ష్మణుడికి తీసిపోవు. ఇక ఇతర ప్రాణులను నీతో పోల్చటానికే లేదు. ఈ సంగతి నీకు తెలీదా? నాయనా, నువ్వు పుట్టుతూనే సూర్యుణ్ణి చూసి పండుగా భ్రమపడి మింగటానికి ఆకాశంలోకి ఎగిరావే, దూకటంలో నీకు సాటి ఎవరు? మా అందరికీ నీ శక్తి ఇప్పుడు చూపించు. ఈ సముద్రాన్ని దాటు."

ఈ మాటలు వినగానే అత్యద్భుతంగా హనుమంతుడి శరీరం విపరీతంగా పెరిగి పోయింది. హనుమంతుడు సముద్రాన్ని

హనుమంతుడు ఇలా చెబుతుంటే వానరులకు ఆనందంతో బాటు ఆశ్చర్యం కూడా కలిగింది.

జాంబవంతుడు అతనితో, "నాయనా, నువ్వు మా అందరి బాధా పోగొట్టావు. నువ్వు వెళ్ళే వని నెరవేరగలండులకు మేమందరమూ ధ్యానిస్తాం. మా ఆశీర్వచనాలతో నువ్వు సముద్రాన్ని దాటు. మా అందరి ప్రాణాలూ నీ చేతిలో ఉన్నాయి," అన్నాడు.

"నేను పైకి ఎగిరేటప్పుడు నా పాదాల తోపుడుకు భూమి అగదు. అందుచేత నేను ఈ మహేంద్రవర్షతం మీది నుంచి ఎగురుతాను," అంటూ హనుమంతుడు, వేగంగా పోయి ఆ పర్వతం పైకి ఎక్కాడు.

అతను పర్వతం మీదికి వెళ్ళి, ఎగిరే ముందు పర్వతాన్ని చేతులతోనూ, కాళ్ళతోనూ ఊపి చూశాడు. అచలంగా ఉండవలసిన ఆ పర్వతం చాలాసేపు కంపించి పోయి, దాని మీద వున్న చెట్ల పూలన్నీ రాలిపోయాయి; రాళ్ళు దొర్లాయి; పర్వతం మీది గుహలలో ఉండే జంతువులు వికృతంగా ఏడ్చాయి. పర్వతం మీద ఉండే ఋషులూ, విద్యాధరులూ పర్వతం బద్దలైపోతున్నదని భయపడ్డారు. విద్యాధరులు తమ స్త్రీలతో సహా అకాశంలోకి

లేచారు. వాళ్ళకు మహాకాయుడైన హనుమంతుడు కనిపించాడు.

హనుమంతుడు గాలిలోకి లేపబోతూ తన తోకను విదిలించి, చేతులు బిగబట్టి, కాళ్ళు వంచి, శ్వాస స్తంభించి, తాను పోబోయే అకాశమార్గం చూసుకుని వానరులతో, "నేను లంకకు పోతున్నాను. అక్కడ సీత కనిపించకపోతే, అక్కడి నుంచి తిన్నగా స్వర్గానికే వెళతాను. అక్కడ కూడా సీత కనబడకపోయిందో, తిరిగి లంకకు వచ్చి రావణుణ్ణి బంధించి తెస్తాను. లేదా, రావణుడితో సహా లంకనే తెస్తాను," అన్నాడు.

అతనితోపాటు కదులుతున్నది. అతను వెళ్ళే దిక్కుగా సముద్రం తెల్లుతున్నది.

అలా వెళుతున్న హనుమంతుణ్ణి చూసి సముద్రుడు ఇలా అనుకున్నాడు :
 "నేను ఈ హనుమంతుడికి సహాయం చెయ్యాలి. ఇతను ఇశ్వాకు కులానికి చెందిన రాముడి నిమిత్తం వెళుతున్నాడు. నన్ను ఉద్ధరించిన సగదు ఇశ్వాకు కులం వాడేగద! ఆయన పేరనే నాకు సాగరం అన్నమాట వచ్చింది గద! అందుచేత ఈ హనుమంతుడికి లంకకు పోయే మధ్య దారిలో కొంత విశ్రాంతి కలగజేస్తాను."

ఇలా చెప్పి హనుమంతుడు ఆకాశం లోకి ఎగిరాడు. అతనితోపాటు అనేక చెట్లు కూడా లేచాయి. అతని శరీరం నిండానూ, సముద్రం నిండానూ పూలు రాలాయి. చాచిన హనుమంతుడి చేతులు అయిదు తలల పాముల్లాగా ఉన్నాయి. అతని కళ్ళు సూర్యచంద్రులు ఒకేసారి ఉదయించినట్లుగా ఉన్నాయి. అతని తోక నిటారుగా పైకి లేచి ఉన్నది.

హనుమంతుడు అతివేగంగా పోతుంటే అతని చేతుల కిందుగా గాలి చేసే ధ్వని మేఘగర్జనలాగా ఉన్నది. అతను లంకకు చేటు కలిగించే తోక చుక్క లాగా ఉన్నాడు. అతని నీడ సముద్రం మీద

ఇలా అనుకుని సముద్రుడు మైనాకు డనే పర్వతంతో, "మైనాకుడా, నిన్ను ఇంద్రుడు పాతాళంలోని రాక్షసులు పైకి రాకుండా మూసి ఉంచమని ఆదేశించాడు గదా! నువ్విప్పుడు నీటి అడుగు నుంచి పైకి పెరగాలి. హనుమంతుడు నువ్వ్వందే దారి మీదుగా ఎగిరిపోతున్నాడు. అతను నిన్ను దాటి ముందుకు వెళ్లిపోక మునుపే, నీ బంగారు శిఖరాల్ని నీటి పైకి పెంచి, వాటి పైన హనుమంతుడు విశ్రమించే సదుపాయం చెయ్యి," అన్నాడు.

వెంటనే మైనాకపర్వతం నీటి పైకి పెరిగింది. అది, చూడటానికి, తూర్పు సముద్రంలో నుంచి పైకి లేచే సూర్యుడు లాగా

ఉన్నది. ఆ పర్వతం తన దారికి అడ్డంగా పైకి పెరగటం చూసి, హనుమంతుడు తనకు ఆ పర్వతం విఘ్నం కలిగించ జూస్తున్నదనుకున్నాడు. ఈ అపోహతో హనుమంతుడు గట్టిగా హుంకరించి ఆ పర్వత శిఖరాన్ని తన రొమ్ముతో ఒక్క తోపు తోసి, పడగొట్టాడు.

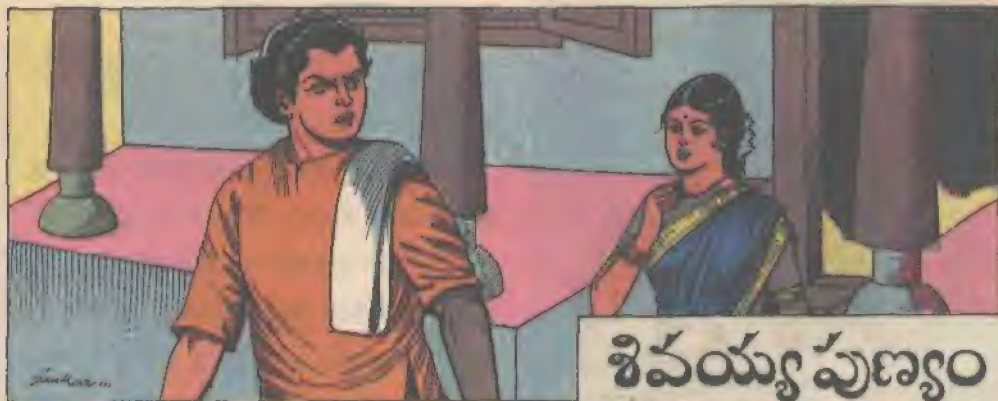
అంతులేని హనుమంతుడి బలం చూసి మైనాకుడు పరవశుడై, మానవ రూపంలో పర్వత శిఖరాన ప్రత్యక్షమై, "హనుమంతుడా! నీ బలం ఎలాటిదని చెప్పాలి? ఏ ప్రాణికి సాధ్యంకాని విధంగా సముద్రాన్ని లంఘిస్తూ కూడా, ఏ మాత్రమూ అలసట చెందకుండా, నీ బలంతో నన్ను పడదోయగలిగావే! కొంచెంసేపు ఈ శిఖరం మీద విశ్రాంతి తీసుకో! సముద్రుడు, రాముడికి పూర్వపు రుషుడైన సగరుడి వల్లా, అతని కొడుకులవల్లా చాలా మేలు పొందాడు. ఆ కారణంగా సముద్రుడు, రామకార్యం మీద పోతున్న నీకు, తగిన సత్కారం చేసి, సగరవంశానికి కృతజ్ఞత

చూపగోరుతున్నాడు. అందుచేత నువ్వు ఇక్కడ కొంచెంసేపు విశ్రమించి నీ దారిని వెళ్ళు." అన్నాడు.

మైనాకుడు హనుమంతుడితో ఇంకా ఇలా అన్నాడు :

"వాయుదేవుడి కుమారుడిగా కూడా నేను నిన్ను పూజించవలసి ఉన్నది. దానికి కారణం ఉన్నది. కృతయుగంలో పర్వతాలకు రెక్కలుండేవి. అవి గాలిలో తిరిగేటప్పుడు కిందపడతాయేమోనని దేవతలూ, ఋషులూ భయపడేవారు. అది తెలిసి దేవేంద్రుడు తన వజ్రాయుధంతో అనేకవేల పర్వతాల రెక్కలను ఖండించాడు. అతను నా రెక్కలను ఖండించటానికి వస్తూండగా వాయుదేవుడు చూసి, నన్ను కాపాడటానికి దూరంగా నెట్టుకుపోయి, సముద్రంలో పడేశాడు. ఆ విధంగా నేను వాయుదేవుడికి ఋణపడి ఉన్నాను. కనక, నువ్వు నా ఆతిథ్యం స్వీకరించు. నిన్ను చూడటం నాకు ఎంతో ఆనందంగా ఉన్నది."

శివయ్య పుణ్యం

36

వేములపల్లె అనే గ్రామంలో వుండే కొమరయ్య, కొబ్బరికాయల వ్యాపారి. అతడికి ఈ మధ్యనే పెళ్ళయింది. భార్య పేరు కోమలి. పేదఇంటి పిల్ల.

కోమలి కాపరానికివచ్చిన మర్నాడు భర్తతో, "మీరు సాయంత్రం త్వరగా వస్తే, కోవెలకు వెళదాం," అన్నది.

ఆ మాట వింటూనే కొమరయ్య కోపంగా, "అప్పుడే నా రాకపోకలు కానించేదానవయ్యావా? నాకు తోచినప్పుడు ఇంటికివస్తాను, తోచినప్పుడు వెళతాను— తోచినట్లు చేస్తాను. వేళకింత ఉడకేసి పెట్టడం, ఒళ్ళు దగ్గిరపెట్టుకుని ఇంటి పని చేసుకోవడం, అంతవరకే నీ హద్దు. తెలిసిందా?" అంటూ విసురుగా వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

కోమలి నిర్ధాంతపోయింది. ఆమెకు తను చేసిన తప్పేమిటో తెలియలేదు.

ఆ రోజంతా భోజనంమాని, కళ్ళ నీరు కారుస్తూ కూర్చున్నది.

ఒక పక్షం రోజులు తిరిగేసరికి, ఆమెకు భర్త మనస్తత్వం అర్థమైంది. చాలా కరుకుగా, మాట్లాడుతూ, ఇంట్లో క్రమ శిక్షణ వుండేలా చూడాలన్నది, అతడి అభిప్రాయం. భార్యతో ఎక్కువగా మాట్లాడినా, ప్రేమచూపినా నెత్తికెక్కుతుందని, అతడి భయం. అతడు అనుకున్నది జరిగిపోవాలి. ఎదటివాళ్ళు ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నేరేత్తకూడదు.

ఒకనాడు చీకటిపడుతూండగా పరశురామయ్య, వాళ్ళింటికి వచ్చాడు. ఆయన గ్రామం పొలిమేర అవతల, పట్టణానికి దాపులనున్న కొండమీది శివాలయంలో పూజారి. కోమలి తండ్రికి చిన్ననాటి మిత్రుడు. భార్య అనారోగ్యంవల్ల కోమలి పెళ్ళికి రాలేకపోయాడు. ఏదో పనిమీద

గ్రామానికి వచ్చిన పరశురామయ్య, కొత్త దంపతుల్ని ఆశీర్వదించిపోదామనివాళ్ళంటికి రావడం జరిగింది.

ఒంటరిగా కుమిలిపోతున్న కోమలికి, ఆయనను చూడగానే ప్రాణం లేచి వచ్చి నట్లయింది. ఆమె ఎంతో ఆప్యాయంగా, "కూర్చో బాబాయ్! ఇప్పుడు ఏన్ని కులాసాయే గదా?" అని అడిగింది చిన్నగా నవ్వుతూ.

తర్వాత ఆమె, పరశురామయ్యకు మంచినిరిచ్చి, లోపలిగదిలో ఏవో లెక్కలు చూసుకుంటున్న భర్తతో, "మా నాన్నగారి చిన్నప్పటి మిత్రుడు పరశురామయ్య బాబాయివచ్చాడు. మీరాయనతో మాట్లాడు

తూంటే, నేను వంట పూర్తి చేస్తాను," అన్నది.

"అద్దమైన వాళ్ళందరితో మాట్లాడే తీరిక నాకు లేదు. పైగా ఇక్కడ వ్యాపారంలో పోటీ పెరిగిపోయి నష్టాల్లో వున్నాం. నువ్వు దారేపోయే దానయ్య లందరికీ, అపర అన్నపూర్ణలా వండి వడ్డిస్తానంటే, పళ్ళు రాలగొడతాను!" అని గట్టిగా అరిచాడు కోమరయ్య.

ఆ మాటలకు కోమలి విలవిల్లాడి పోయింది. కొత్తగా పెళ్ళయిన తనతో భర్త ఇలా మాట్లాడుతూంటే, బాబాయి ఏమనుకుంటాడు? తండ్రికి ఈ సంగతి తెలిస్తే ఎంత బాధపడిపోతాడు!

ఆమె చిన్నగొంతుతో, "కాస్త మెల్లిగా మాట్లాడండి!" అన్నది భర్తతో.

కోమరయ్య చిరాకుపడిపోతూ, "ఇక నోరుముయ్యి! పెళ్ళానికి అలుసిస్తే, ఇల్లు వల్లకాడవుతుంది," అన్నాడు మరింత పెద్దగా.

"నేను వెళ్తున్నాను, తల్లీ! తలుపు వేసుకో," అని ముందు గదిలోంచి కేక పెట్టాడు, భార్యభర్తల సంభాషణ అంతా విన్న పరశురామయ్య.

కోమలి, పరశురామయ్య దగ్గరకు వచ్చి, "ఇక్కడ చూసింది, ఏన్నది ఇక్కడే మరిచిపో, బాబాయ్! మా ఇంట్లో

పొరబాటున కూడా నేరుజారవద్దు.”
అన్నది కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

“బాధపడకమ్మా. ఆ శివుడే నీ కష్టాలు
తీరుస్తాడు!” అంటూ వెళ్ళిపోయాడు
పరశురామయ్య.

నెల రోజుల తర్వాత ఒకనాడు పరశు
రామయ్య, కొమరయ్య ఇంటికి వచ్చాడు.
కొమరయ్య ఆయన్ని చూస్తూనే,
“మిమ్మల్ని లోగడ చూశాను. మీరు
పూజారి పరశురామయ్యగారు కదా?”
అన్నాడు.

“అవును, బాబూ. మా శివాలయం
ఆవరణలో, కొత్తగా కొబ్బరికాయల
అంగడి పెడుతున్నారు. ప్రహరీ వెనక
కాపురం వుండడానికి చిన్న ఇల్లు కూడా
వున్నది. ఎలా లేదన్నా రోజుకు యాభై
కొబ్బరికాయలు అమ్ముడుపోతాయి.
పువ్వులూ, ఊదొత్తులూ కూడా అంగడిలో
పెడితే, మరికొంతలాభసాటిగా వుంటుంది.
నువ్వు ఒకసారి వచ్చి చూసుకోవడం
మంచిది,” అన్నాడు పరశురామయ్య.

కొమరయ్యకు ఇది మంచి అవకాశంగా
తోచింది. అతడు పక్క గదిలో వున్న
కోమలిని కేకవేసి పిలిచి, సంగతి చెప్పి,
పరశురామయ్యతో బయలుదేరాడు.
వాళ్ళు శివాలయం చేరేసరికి చీకటి
పడబోతున్నది.

కొమరయ్యకు కొత్త అంగడి, ఇల్లా
బాగా నచ్చాయి. పరశురామయ్య, ధర్మ
కర్తకు నచ్చజెప్పడంతో, వందరూపాయల
బాడుగ తీసుకునేందుకు ధర్మకర్త అంగీ
కరించాడు.

ఇద్దరూ ఆలయం నుంచి బయటికి
వచ్చాక, పరశురామయ్య, కొమరయ్యతో,
“నువ్వు ఈ రాత్రికి మా ఇంట్లోనే వుండి,
తెల్లవారి వెళుదువుగాని. శివరాత్రి ఉత్స
వాల ఏర్పాట్ల గురించి నేను, ధర్మకర్త
గారితో మాట్లాడి కొంచెం అలస్యంగా
ఇంటికి వస్తాను. ఇల్లు కనుక్కోవడం
చాలా తేలిక. కొండ దిగగానే రెండు
దారులుంటాయి. ఎడంవైపు దారిలో రావి

చెట్టుకు ఎదురుగా వున్న ఇల్లే, మనది!" అన్నాడు.

కొమరయ్య కొండ దిగేసరికి బాగా పొద్దు పోయింది. అనుకోకుండా పెద్ద పెట్టున వర్షం ప్రారంభమైంది. అతడు ఎడంవైపు దారిలో, రావిచెట్టుకు ఎదురుగా వున్న పాత పెంకుటిల్లు చేరేసరికి, వర్ష తీవ్రత మరింతగా పెరిగింది.

కొమరయ్య నాలుగైదుసార్లు తలుపు తట్టాక, ఒక ముసలాయన చిన్న దీపం పట్టుకుని తలుపుతెరిచి, "ఎవరికోసం వచ్చారు?" అని అడిగాడు.

"పూజారి పరశురామయ్యగారి ఇల్లు ఇదేనా?" అని అడిగాడు కొమరయ్య.

"అయన ఇల్లు పక్కచీధిలో. వర్షంలో బాగా తడిసినట్టున్నావు, లోపలికి రా!" అన్నాడు ముసలాయన.

కొమరయ్య లోపలికి వెళ్ళాడు. హఠాత్తుగా అతడికొక ఆలోచన వచ్చింది. మొదటిసారి పరశురామయ్య తన ఇంటికి వచ్చినప్పుడు, అయనకు తనెలాంటి మర్యాదలూ చెయ్యలేదు! అలాంటిది, ఇప్పుడాయన ఇంటికి వెళ్ళి అతిథి మర్యాదలు పొందడం సిగ్గుచేటుకాదా!

ఈ ఆలోచన రాగానే కొమరయ్య, ముసలాయనతో, "ఈ వాసలో నేను పరశురామయ్యగారింటికి వెళ్ళలేను. ఈ రాత్రి ఇక్కడే గడిపేస్తాను. మీకేం అభ్యంతరం లేదు కదా!" అన్నాడు.

"నాకెలాంటి అభ్యంతరమూ లేదు. అదుగో, ఆ గోడవారగా వున్న మంచంలో సువ్వు పడుకో. ఈ పడకకుర్చీ నాకు చాలు. అంతా విధివైపరీత్యం, బాబూ! ఆరుగురు కొడుకులున్న అనాథను, నేను," అంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు.

అర్ధరాత్రివరకూ ముసలాయన, తన దీనస్థితి గురించి కొమరయ్యకు చెప్పుకున్నాడు: వయసులో వుండగా, అయన చాలా కోపిష్టి. భార్యపిల్లలపట్ల ఎంతో కఠినంగా ప్రవర్తించేవాడు. ఇదంతా

అయన దృష్టిలో క్రమశిక్షణ ! ఎవరిని అయన అప్యాయంగా పలకరించేవాడు కాదు. పిల్లలు పెరిగి పెద్దవాళ్ళయి, ఏవేవో ఉద్యోగాలు సంపాదించుకుని, తలా ఒక ప్రాంతానికి వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళల్లో ఏ ఒక్కరికీ తండ్రి అంటే ప్రేమ లేదు. తల్లి పోగానే, వాళ్ళు అ ఇంటితో దాదాపు తెగతెంపులు చేసు కున్నారు.

"ఇదంతా, నా చేతులారా చేసుకున్నదే, బాబూ ! మనం తాలికట్టిన భార్యనూ, కన్నబిడ్డలనూ ప్రేమగా చూడనప్పడు, వాళ్ళు మనను ప్రేమతో అదరించాలను కోవడం, కేవలం భ్రమ అవుతుంది !" అన్నాడు ముసలాయన కళ్ళనిళ్ళ పర్యంతమైపోతూ.

ఇది విన్న కొమరయ్య మనసు వికలం అయి, ఎప్పటికో తెల్లవారుజామున చిన్న కుసుకు పట్టింది. ఆ తర్వాత ఎవరో గట్టిగా వీపుతట్టి పిలుస్తూంటే, అతడికి మెలుకువ వచ్చింది. అసరికి బాగా తెల్ల వారి పోయింది.

కొమరయ్య నిద్ర మేలుకుని దిక్కులు చూసేంతలో, పరశురామయ్య, "బాబూ, రాత్రి సువ్వు తలదాచుకోవడానికి, ఈ దయ్యాలకొంపే దొరికిందా ? నేను పొర బాటున మన ఇంటికి కుడివైపు దారి అని

చెప్పడానికి బదులు, ఎడమవైపు దారి అని చెప్పినట్టున్నాను. రాత్రి వద్దంలో నిన్ను వెతకలేక, తెల్లవారుతూనే బయలు దేరాను," అన్నాడు.

దయ్యాలకొంప అన్న మాట విని, కొమరయ్య నిర్భాంతపోతూ, "ఏమిటి ! దయ్యాల కొంప ! ఈ ఇంట్లో నాకు దయ్యాలేమీ కనిపించలేదు. రాత్రి ఒక ముసలాయన నాకు అశ్రయం ఇచ్చాడు," అన్నాడు.

"అయన సన్నగా, పొడుగ్గా వుంటాడు, అవునా ? కుడి కంటికింద నల్లటి పులిపెరి కాయ వున్నది, అంతేనా ?" అని అడి గాడు పరశురామయ్య.

"అవును, ఆయనే!" అన్నాడు కొమరయ్య.

"ఆయన ఈ లోకం వదిలి దాదాపు పదేళ్ళయింది! ముసలితనంలో మంచం పట్టి, దగ్గరుండి సాయం చేసేవాళ్ళవరూ లేక నరకయాతనలనుభవించాడు. ఆశీక్ష చాలదన్నట్టు ఇప్పుడు దయ్యమయి, ఈ ఇంటినే అంటిపెట్టుకుని వుంటున్నాడు. ఈ సంగతి చాలామంది చెప్పినా, నేను నమ్మలేదు సుమా!" అన్నాడు పరశురామయ్య.

రాత్రంతా తానొక దయ్యంతో గడిపానన్న సంగతి విని, కొమరయ్య నిలువెల్లా వణికిపోయాడు.

ఆ తర్వాత వారం తిరక్కుండనే కొమరయ్య, కోమలితో సహా కాపరాన్ని కొత్త ఇంటికి మార్చాడు. కోమలికి ఇప్పుడు ఎంతో ఆనందంగా వున్నది. శివాలయం దగ్గరకి కాపరానికి వచ్చాక, కొమరయ్య ఎంతగానో మారి పోయాడు. మునుపటిలా కనురుకోవడం, కోపం—

అంతా మంత్రం చేసినట్టుగా మాయమయినై.

ఒకనాడు శివాలయంలోకి వచ్చిన కోమలిని, పరశురామయ్య, "ఇప్పుడు సంతోషంగా వున్నావా, తల్లీ? మీ ఆయన నిన్ను బాగా ఆదరిస్తున్నాడా?" అని అడిగాడు.

"అంతా శివయ్య పుణ్యం, బాబాయ్!" అన్నది కోమలి చిరునవ్వునవ్వుతూ.

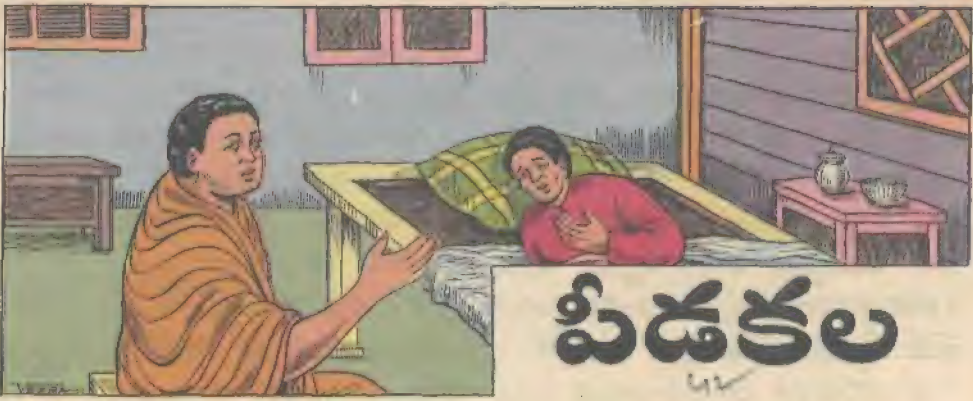
పరశురామయ్య ఉలిక్కిపడి, "నీకు శివయ్య తెలుసా?" అని అడిగాడు.

"శివయ్యను ఎరగనివాళ్ళుంటారా, బాబాయ్?" అన్నది కోమలి, గర్భగుడిలోని శివలింగాన్ని చూపిస్తూ.

"ఆ మాట నిజం తల్లీ!" అన్నాడు పరశురామయ్య తేలిగ్గా నిట్టూర్చి, అంతా శివయ్య పుణ్యం అనుకుంటూ.

కొమరయ్యలో మార్పు తీసుకురావడానికి, తను పొరుగుూరి శివయ్యతో దయ్యం నాటకం అడించినట్టుగా, పరశురామయ్య, ఏనాడూ కోమలితో చెప్పలేదు.

పీడకల

పూర్వం బర్మాదేశంలోని, ఒక గ్రామంలో బామాంగ్ ఆనే వడ్డీ వ్యాపారి వుండేవాడు. అతడికి ధనసంపాదన పట్ల తప్ప, మరే ధర్మకార్యాల విషయంలోనూ ఆసక్తి వుండేదికాదు. అతడి కొకసారి జబ్బుచేసి, ఇకబతకనేమో అన్నభయంపట్టుకున్నది. చనిపోయే ముందయినా దేవుణ్ణి గురించి, భక్తుల గురించి ఏవైనా కథలు విందామన్న ఆలోచన కలిగింది, బామాంగ్ కు.

ఆయన తన సేవకుణ్ణి పిలిచి సంగతి చెప్పి, గుడి పూజారిని పిలుచుకు రమ్మన్నాడు. గుడి పూజారి వచ్చి అతణ్ణి, "నువ్వు దేవాలయానికొచ్చి ఎంతకాల మైంది." అని ప్రశ్నించాడు.

"స్వామీ, సరిగా గుర్తులేదు," అన్నాడు వడ్డీవ్యాపారి.

"నీకైనాటివరకూ దేవుడిపట్ల భక్తిభావం లేదు. ఈ ఆఖరిక్షణంలో నువ్వు దైవ

లీలలను గురించి, భక్తులను గురించి వినడంవల్ల ప్రయోజనం ఏమీవుండదు!" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు పూజారి.

మంచి వైద్యుల సాయంతో, కొన్నాళ్లకు వడ్డీవ్యాపారి జబ్బు నుంచి బయటపడి, ఎప్పటిలా తిరగసాగాడు.

ఒకనాడు వీధిలో ఎదురైన అతణ్ణి చూసి పూజారి ఆశ్చర్యంగా, "ఏమిటి. నువ్వు అంత జబ్బు నుంచి బతికి బయట పడ్డావన్నమాట!" అన్నాడు.

"అవును స్వామీ! జబ్బయితే నయమైంది కాని, ఒక పీడకల మాత్రం పట్టి వేధిస్తున్నది," అన్నాడు వడ్డీవ్యాపారి.

"పీడకలా! ఏమిటది?" అని అడిగాడు పూజారి కుతూహలంగా.

"ఆ కలలో నేను చచ్చి స్వర్గానికి పోయాను. అయితే అక్కడ వున్న ద్వారపాలకుడు నన్ను అడ్డుకుని, 'నువ్వే

నాడైనా పూజారులూ, సన్యాసులూ చెప్పిన పుణ్యకథలేమైనా విన్నావా?' అని అడిగాడు. నేను వినలేదన్నాను. నా జవాబుకు ద్వారపాలకుడు విసుక్కుని, 'అయితే, ఇక్కడే వుండు. స్వర్గంలో వున్న అలాంటి వారి నెవరినైనా తిసుకువస్తాను. వారు దీవించిన తర్వాతే, నీకు స్వర్గద్వారాలు దాటే అర్హత కలుగుతుంది,' అన్నాడు.

కొంతసేపటికి ద్వారపాలకుడు తిరిగి వచ్చి, 'నువ్వు దురదృష్టవంతుడివి! స్వర్గంలో పూజారులూ, సన్యాసులూ ఎవరూ లేరు,' అని చెప్పాడు," అన్నాడు వడ్డీవ్యాపారి. అది విని, పూజారి కోపంతో వెళ్ళిపోయాడు.

కొద్ది రోజుల తర్వాత గ్రామాధికారికి, వడ్డీవ్యాపారి పీడకల గురించి తెలిసింది. అతడికి పూజారిపట్ల చాలా ద్వేషం. అందువల్ల, వడ్డీవ్యాపారిని పిలిపించి, "నీ పీడకల గురించి తెలిసింది. నీకు జబ్బుగా వున్నప్పుడు, అతడు దురుసుగా అన్న మాటలకు తగిన విధంగా బుద్ధి చెప్పావు.

బావుంది! ఆ ఒక్క కలేనా, మరేమైనా పీడకలలు వస్తున్నవా?" అని అడిగాడు.

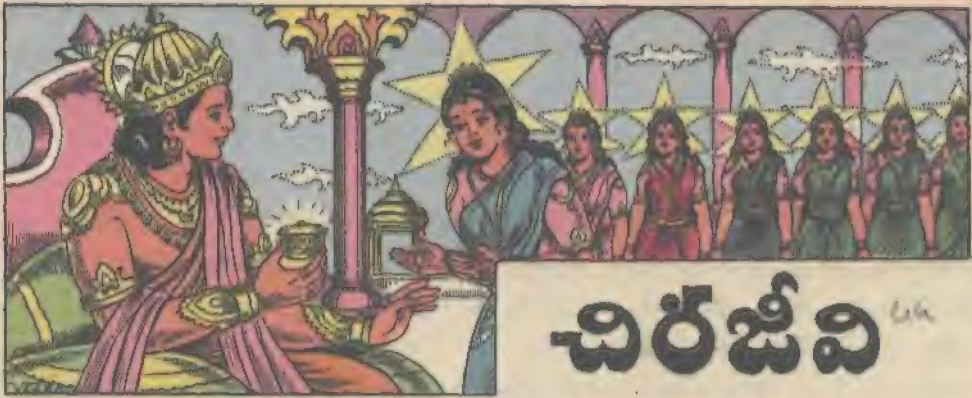
"ఈమధ్య మరొక పీడకల వస్తున్నది!" అన్నాడు వడ్డీవ్యాపారి.

"అలాగా! ఏమిటా పీడకల?" అని అడిగాడు గ్రామాధికారి.

"ఆ మొదటి పీడకల ముగికాక, నేను సరకానికి వెళ్ళాను. నేను సరకద్వారం సమీపిస్తున్నంతలో, తెరిచి వున్న ద్వారం అవతలి నుంచి పూజారులూ, సన్యాసులూ కీచులాడుకోవడం కనిపించింది. నేను బాగా అలిసిపోయి వున్నానేమో—ద్వారం పక్కనే వున్న ఒక ముక్కాలి పీట మీద కూర్చోబోయాను. అంతలో యమకింకరు డొకడు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, 'ఆ ముక్కాలిపీట నీక్కాదు; నీ గ్రామాధికారి కోసం!' అంటూ నన్ను దూరంగా విసిరి వేశాడు," అన్నాడు వడ్డీవ్యాపారి.

ఇది విని గ్రామాధికారి, వడ్డీవ్యాపారి కేసి ఒకసారి చూసి చూసి, తల వంచుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

చిరజీవి

స్వర్గంలో దేవేంద్రుడికి అధిపత్యం రాగానే అన్ని లోకాలకూ ఆయన చేయ వలసిన పనులు చేసి, చివరకు భూలోకం లోని ప్రజలకు ఎలా సౌఖ్యం చేకూర్చుటమా? అని దీర్ఘంగా ఆలోచించాడు. అఖరికి ఏడు నక్షత్రాలను ఎదుటికి రమ్మని అజ్ఞాపించాడు.

చుక్కలు ఏడూ వచ్చి వరుసగా నిలబడి ప్రకాశించేసరికి, గొప్ప వెలుగు వెలిగింది. భూలోకంలో ప్రజలంతా తలలెత్తి ఆకాశం వైపు చూశారు.

చుక్కలు ఏడూ కలిసి ఏకకంఠంతో, "ఏమిటి సెలవు ప్రభూ?" అని అడిగాయి.

"భూలోక ప్రజలకు సౌఖ్యాన్ని సమకూర్చు దలిచాను. అయినా, ఊరక ఇస్తే ఏ వస్తువుకూ విలువ ఉండదు. కనుక, మీరు పోయి నేనిచ్చే వస్తువులను వాళ్ళకు

సరైన ధరకు విక్రయించి రావాలి," అన్నాడు దేవేంద్రుడు.

"అలాగే ప్రభూ!" అన్నవి తీయని కంఠస్వరాలతో ఏడు చుక్కలా.

ప్రకాశం కేసి ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ వున్న భూలోక ప్రజలకు ఆకాశంలో అప్పుడు అమరగానం వినిపించింది.

మొదటి నక్షత్రానికి దేవేంద్రుడు ఒక బంగారపు భరిణ ఇచ్చి, "ఇది హాస్యరసం. ఇది సేవించినవాళ్ళకు సంతోషమిస్తుంది. సంతోషమే జీవిత బలం," అన్నాడు. రెండవ చుక్కకు ఒక భరిణ ఇచ్చి, "ఇది సౌఖ్యం ఇదే ప్రాణికి జీవం," అని చెప్పాడు. మూడవదానికి ఒకటి ఇచ్చి, "ఇది ఆరోగ్యం. ఆరోగ్యమే మహాభాగ్యం," అన్నాడు. నాల్గవదానికి ఒక భరిణనిచ్చి, "ఇదే చిరజీవత్వం. బ్రతికి బాగా వుంటేనే ఏ జీవితమైనా పని

చేయగలిగేది," అని చెప్పాడు. ఐదవ చుక్కకు ఒక భరిణెనందించి, "ఇది కిర్రీ. మానవునికి పేరూ ప్రతిష్ఠా కలిగిస్తుంది," అన్నాడు. అరవదానికి ఒక భరిణె ఇచ్చి, "ఇది అనందం. దీనికోసమే మహర్షులు కూడా తాపత్రయపడుతూ వుంటారు," అని చెప్పాడు. ఆఖరికి ఏడవ నక్షత్రానికి ఒక భరిణె ఇచ్చి, "ఇదే ఐశ్వర్యం. జీవితరథం సాగటానికి అగత్యమైన సాధనం," అని చెప్పాడు.

చుక్కలు ఏడూ సాధారణ స్త్రీ రూపాలతో భూలోకానికి దిగి వచ్చి భరిణెలలోని వస్తువులను అమ్మ జూశాయి. మొదటి మూడు చుక్కలు ఎంత తిరిగినా కొనేవాళ్ళు కరువయ్యారు.

నాలుగోచుక్క వీధులంట తిరుగుతూ, "దీర్ఘజీవితం కావాలా! దీర్ఘజీవితం!!" అంటూ అమ్మేసరికి ప్రజలు 'మాకు కావాలి' 'మాకు కావాలి' అంటూ ఎగబడ్డారు.

"నా అక్కచెల్లెళ్ళు ఏక్రయించే వస్తువులు కొన్నారా, మరి? పెద్దక్క దగ్గరి

భరిణెలో హస్తగతం. రెండవ అక్క దగ్గర సౌకిల్యం, మూడవ అక్క వద్ద ఆరోగ్యం వున్నై. ఐదవ చెల్లికిర్రీ, అరవది అనందం, ఏడవది ఐశ్వర్యం అమ్ముతున్నారు. అవి మీరు కొననేలేదా?" అని అడిగింది నాలుగోచుక్క. ప్రజలు 'లేదు, లేదు,' అన్నారు.

"అవి లేకుండా నా భరిణెలోని ఔషధం మీకు ఉపకరించదు. అవన్నీ ఉన్నవాళ్ళకే దీర్ఘజీవితం సార్థకమవుతుంది," అంటూ భరిణె మూత వేసేసింది నాలుగోచుక్క.

ఐతే, మచ్చుకోసమని చేతిలోకి తీసుకొని వున్న మందు మళ్ళీ భరిణెలో వేయటం ఇష్టం లేక అక్కడే ఒక చెట్టుకొమ్మ మీద ఒక రామచిలుక కనిపించేసరికి, నాలుగోచుక్క చిరునవ్వుతో దానిని చిలుక ముక్కుకు అందించింది. ఆ మచ్చుమందు తినడంవల్ల, ఆ రామచిలుక మూడువందల సంవత్సరాలు విరజివిగా బతకడానికి అది సరిపోయింది!

ఒకావి

అప్రికాలోని కాంగో అరణ్యం
లో జిరాఫే జాతికి చెందిన
ఒకావి జాతి జంతువులు నివ
సిస్తున్నాయి. వాటి ఉనికి ఈ
శతాబ్దంభంభంలోనే
కనుగొన్నారు.

విశాలమైన
బురదనీల

ప్రపంచంలోకెల్లా అత్యంత విశాలమైన
బురదనీల సోవియట్ రష్యాలోని ప్రీపెట్
నదీ తీరంలో ఉన్నది. దీని విస్తీర్ణం
18,125 చ.మైళ్ళు (48,950 చ.కి.మీ).

పరికరం ఉపయోగించే పిట్ట

పసిఫిక్ మహా సముద్రం
లోని గాలాపగోస్ దీవులలో
నివసించే ఒక రకం
పక్షం గి పిట్ట. పురుగు
లున్నాయా అని చెట్టు
బెరడులను తట్టి చూడ
డానికి నన్నటి నాగుదాళి
ముళ్ళను ఉపయోగిస్తాయి.

క్లియరసిల్తో కొంచెం హావవర్క్ చేయండి.
కాన్ బయటకూడా వహాపాపులర్ అవుతారు చూడండి.

ఎందుకంటే క్లియరసిల్ చర్మం మరింత నిర్మలమైన చర్మం.

స్నేహాలు పెంచుకోవడంలో మిమ్మల్ని మించినవారు లేకుండా వుండటానికి ఒక తిరుగులేని మార్గం తెలుసుకోండి. క్లియరసిల్ చర్మం.

ఎందుకంటే క్లియరసిల్ చర్మం మరింత నిర్మలమైన చర్మం. దాంతో స్నేహపు ప్రతి పరీక్షలో మీ ముఖాలు పేడికి పడి.

ఇదంతా మొటిమెలపై మూడు రకాలుగా వనిచేసే క్లియరసిల్ విశిష్టత.

ఒకటి - ఇది మొటిమెల్లోకి చొచ్చుకుపోతుంది.

రెండు - ఎక్కువైన జిడ్డును తొలగిస్తుంది. మూడు - దీంతో మొటిమెలు ఎండిపోతాయి.

164

అదంతా మొటిమలపై మూడు రకాలూగా పనిచేసే క్లియరసిల్ వెర్షన్లు.

1 ఇది మొటిమల్లోకి చొచ్చుకుపోతుంది.

2 ఎక్కువైన జిడ్డును తొలగిస్తుంది.

3 మొటిమలను నివారించుతాయి.

గొడవలేక తేలిపోయింది, మొటిమలను పోగొట్టడంలో క్లియరసిల్ ప్రపంచమంతటా నం. 1.

మరెందుకే మొటిమలను మీ స్నేహితులదారికి అడ్డు రానివ్వకండి. క్లియరసిల్ తయ్యకం. మొటిమలను

తరిమివేయండి అవతలకు.

మొటిమలను పోగొట్టడానికి ఇంతకన్నా మంచి మార్గం లేదు.

మొటిమలను పోగొట్టడంలో క్లియరసిల్ ప్రపంచమంతటా నం. 1.

65

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ : : బహుమానం రు. 50 లు

ఈ పోటోల వ్యాఖ్యలు 1991 మే నెల సంచికలో ప్రకటింపబడును.

M. Natarajan

Anant Desai

★ పై పోటోలకు సరియైన వ్యాఖ్యలు ఒక్కమాటలో గానీ, చిన్న వాక్యంలోగానీ కావాలి. (రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.) ★ మార్చి నెల 15వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. ★ మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా ఉన్న సెట్టుకు (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రు. 50/-లు బహుమానం. ★ వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టుకార్డుపైన రాసి, ఈ అడ్రసుకు పంపాలి: - చందమామ పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, మద్రాసు-26

జనవరి నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి పోటో: కర్తవ్యం!

రెండవ పోటో: నైపుణ్యం!

పంపినవారు: కె. యం. రమేష్, భీమనవారిపేట, విజయవాడ-520 009.

బహుమతి మొత్తం రు. 50/- నెలాఖరులోగా పంపబడుతుంది.

చందమామ

ఇండియాలో సంవత్సర చందా: రూ. 36-00

చందా పంపవలసిన చిరునామా:

చందమామ పబ్లికేషన్స్, చందమామ విల్లింగ్స్, వడవళని, మద్రాసు-600 026

Printed by B.V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., 188 N.S.K. Salai, Madras 600 026 (India) and Published by B. VISHWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandamama Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adapting them in any manner will be dealt with according to law.

క్యాండ్ బేర్ సాహసాలు

తేనెపట్టుపై దాడి

మధురమైన ఒక మందర దినాన్ని
మ్యాజిక్ అడవిలో క్యాండ్ బేర్ కు
కరకరా ఆకలివేసింది.

"ఏదైనా స్వీట్ తినాలన్న
కోరిక కల్గింది నాలో"...

ఇంతలోనే ఒక తేనెపట్టు కంటపడింది. అది
చూసి నవ్వుకొని, ఇప్పుడీ తేనెపట్టును
దులుపుకొని కడుపునిండా తేనెను
ఆరగించవచ్చులే అని అనుకుంది.

కానీ, తను ఆ పని మొదలెట్టకముందే...
తేనెపట్టుకు పట్టిన తేనెటీగలు దీన్ని
చుట్టుముట్టాయి.

పాపం, ఆ చిన్న క్యాండ్ బేర్ చుట్టూ తేనెటీగలు
ముసురుకొని కుట్టడం మొదలెట్టాయి. దాంతో
"అమ్మా, అమ్మా", "రక్షించండి, రక్షించండి" అని
ఏడుస్తూ వెరుగులంకించుకుంది.

తన స్నేహితుడు పిగ్గీ దీని కేకులు విని ఏమయింది క్యాండ్ బేర్ ? అని
అడిగింది. క్యాండ్ బేర్ ఈ గోడు అంతా వినిపించింది. అందుకు పిగ్గీ,
"నీవెంత తెలివి తక్కువ దానవు క్యాండ్ బేర్ ! తేనెనెందుకు దొంగిలించడం,
నా దగ్గరున్న వీటిలో కొన్ని తినుకొని నీవు తినవచ్చుకదా..."

Kwality

క్యాండ్లు మరియు లాఫీలు
అబ్బ, ఇవి నోటూరియస్ టునిగలవే!

MORE THAN A MANGO!

NATURO FROM NUTRINE. A THICK JUICY MANGO BAR.

MADE FROM PURE MANGO PULP.

SWEETER AND SO MUCH MORE THAN JUST A MANGO.

